21 Μαΐου, 1935

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ για την επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας

1935, 21 Μαΐου

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ ενώπιον του Ράιχσταγκ σχετικά με την επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_w9_bsb00000142_00043.html

Προσοχή! Προσοχή!
Ακούτε το γερμανικό ραδιόφωνο,...
...ο γερμανικός σταθμός μεταδίδει από το κτίριο του Ράιχσταγκ στο Βερολίνο την 8η συνεδρίαση του Ράιχσταγκ.

Μεταφερόμαστε τώρα στην αίθουσα συνεδριάσεων του Ράιχσταγκ.

(Πρόεδρος Γκαίρινγκ)
Κύριοι! Ξεκινά η συνεδρίαση!
Καλωσορίζω σήμερα για πρώτη φορά τους εκπροσώπους, που βρίσκονται ανάμεσά μας, από το Σάαρλαντ που επέστρεψε στη Γερμανία την 1η Μαρτίου.
Αξιότιμοι βουλευτές!
Σας παρακαλώ να σηκωθείτε από τα καθίσματά σας και να θυμηθείτε μαζί μου έναν σπουδαίο άνθρωπο, ο οποίος αναπαύθηκε πριν από λίγες ημέρες.
Ο γερμανικός λαός, και μαζί του ειδικά το Γερμανικό Ράιχσταγκ σαν εκλεγμένος εκπρόσωπος του γερμανικού λαού, στέκεται με βαθύτατη συμπόνια στον τάφο του μεγάλου στρατάρχη, του τώρα φιλικού πολωνικού έθνους.
Εκ μέρους σας, μπόρεσα εκεί να εκφράσω τη συμπάθεια του γερμανικού Ράιχσταγκ.
Εμείς οι Γερμανοί, μορφωμένοι και μεγαλωμένοι με την εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθεωρία, έχουμε μια ειδική κατανόηση του μεγαλείου μιας προσωπικότητας.
Πιστεύω επομένως ότι μπορώ επίσης να πω ότι κατανοούμε πολύ συγκεκριμένα, ποιά μεγάλη απώλεια έχει επηρεάσει τον πολωνικό λαό.
Καθώς αναγνωρίζουμε το μεγαλείο του στρατάρχη, γνωρίζουμε επίσης ότι ήταν ένας από εκείνους τους άνδρες που υποστήριζαν σθεναρά την ειρήνη παντού, ένας άνθρωπος που, σαν μια ορατή πράξη μιας τέτοιας ειρήνης, βοήθησε και στην επίτευξη γερμανικής-πολωνικής κατανόησης.

Σας ευχαριστώ που σηκωθήκατε από τις θέσεις σας προς τιμήν του αποχωρήσαντος Πολωνού στρατάρχη Πιλσούντσκι.

Πριν προχωρήσω στην ημερήσια διάταξη, δίνω το λόγο στον υπουργό εσωτερικών του Ράιχ και της Πρωσίας, Δρ. Φριτς.

(Υπουργός εσωτερικών του Ράιχ και της Πρωσίας, Δρ. Φριτς)
Γερμανικοί άνδρες του Ράιχσταγκ,...
...στις 16 Μαρτίου 1935, η κυβέρνηση του Ράιχ ψήφισε το νόμο για την ίδρυση των ενόπλων δυνάμεων, η οποία επανέφερε τη γενική στρατολόγηση.

Σήμερα η κυβέρνηση του Ράιχ ψήφισε τον νόμο άμυνας σε εκτέλεση του νόμου αυτού, ο οποίος περιέχει τις λεπτομερείς διατάξεις για τη στρατιωτική θητεία και ο οποίος θα ανακοινωθεί αύριο.

(Πρόεδρος Γκαίρινγκ)
Ο Αρχηγός και Καγκελάριος του Γερμανικού Ράιχ έχει τον λόγο.

(Αδόλφος Χίτλερ, Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ)
Βουλευτές, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ!
Κατόπιν αιτήματος της κυβέρνησης του Ράιχ, ο Πρόεδρος του Ράιχσταγκ, σύντροφος του κόμματος Γκαίρινγκ, συγκάλεσε το Ράιχσταγκ για αυτή τη συνεδρία, προκειμένου να μπορέσω να σας δώσω, σαν εκπροσώπους του γερμανικού έθνους, εκείνες τις πληροφορίες που θεωρώ απαραίτητες για να κατανοήσετε τη στάση και τις αποφάσεις της κυβέρνησης του γερμανικού Ράιχ για τα μεγάλα ζητήματα που μας απασχολούν όλους αυτήν τη στιγμή.
Με αυτήν την πρόθεση μιλάω σε εσάς και, επομένως, σε ολόκληρο τον γερμανικό λαό. Επιπλέον, αναφέρομαι και σε όλους εκείνους στον υπόλοιπο κόσμο, οι οποίοι, είτε λόγω καθηκόντων ή από συμφέρον, προσπαθούν επίσης να αποκτήσουν μια εικόνα των σκέψεών μας σχετικά με αυτά τα ζητήματα που αφορούν κι αυτούς. Νομίζω ότι είναι ευτυχές που μπορώ να δώσω μια τέτοια εξήγηση από αυτό το σημείο, επειδή αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποφευχθεί ο κίνδυνος, ο οποίος, με βάση την εμπειρία μου, βρίσκεται κυρίως στις διαφορετικές ερμηνείες των συνομιλιών, που γίνονται σε ζεύγη ή σε μικρές ομάδες και ύστερα φυσικά μόνο αποσπασματικά μπορούν να γνωστοποιηθούν στο κοινό.

Νομίζω, ότι αυτός ο τρόπος με τον οποίο γίνεται μια τέτοια δήλωση είναι ιδιαίτερα χρήσιμος, γιατί όχι μόνο μου δίνει το δικαίωμα, αλλά στην πραγματικότητα με υποχρεώνει, να είμαι απόλυτα ανοιχτός προς εσάς και να μιλάω για τα διάφορα προβλήματα με κάθε ειλικρίνεια. Το γερμανικό έθνος έχει το δικαίωμα να το απαιτήσει αυτό από εμένα και είμαι αποφασισμένος να υπακούσω. Ακούω συχνά από τις αγγλοσαξονικές χώρες ότι εκφράζουν τη λύπη τους, που η Γερμανία έχει αποστασιοποιηθεί από τις αρχές της δημοκρατικής αντίληψης του κράτους που είναι ιδιαίτερα ιερές για αυτές τις χώρες. Σε αυτή τη γνώμη υπάρχει ένα σοβαρό σφάλμα. Και η Γερμανία έχει ένα δημοκρατικό σύνταγμα. Η σημερινή γερμανική κυβέρνηση του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους έχει επίσης διοριστεί από το λαό και αισθάνεται εξίσου υπεύθυνη για τον λαό. Δεν έχει σημασία πόσο μεγάλος είναι ο αριθμός των ψήφων στα επιμέρους κρατίδια για έναν εκπρόσωπο. Υπάρχουν χώρες, που θεωρούν ότι είναι απαραίτητες 20.000 ψήφοι για ένα βουλευτή, σε άλλες 10 ή 5.000 αρκούν, και σε άλλες 60.000 ή και περισ-

σότερες.
Ο γερμανικός λαός με 38 εκατομμύρια ψήφους, εξέλεξε έναν μόνο βουλευτή σαν εκπρόσωπό του. Αυτή είναι ίσως μια από τις σημαντικότερες διαφορές σε σύγκριση με τις συνθήκες στις άλλες χώρες. Αυτό όμως σημαίνει ότι αισθάνομαι εξίσου υπεύθυνος έναντι του γερμανικού λαού όπως και κάθε κοινοβούλιο. Ενεργώ χάρη στην εμπιστοσύνη του και για λογαριασμό του. Ο γερμανικός λαός έχει επομένως το δικαίωμα να περιμένει από μια δήλωση όπως τη σημερινή, που θα συζητήσει ειλικρινά και ανοιχτά τα ζητήματα που αφορούν όχι μόνο τον άλλο κόσμο, αλλά που είναι και εξίσου σημαντικά για τον γερμανικό λαό. Και χαίρομαι γι' αυτό, διότι: σαν Αρχηγός και Καγκελάριος του έθνους και σαν επικεφαλής της κυβέρνησης του Ράιχ, δυστυχώς μερικές φορές πρέπει να λαμβάνω αποφάσεις που είναι αρκετά δύσκολες, αλλά των οποίων το βάρος αυξάνεται από το γεγονός ότι δεν μπορώ να μοιραστώ την ευθύνη μου ή ακόμα και να την αναθέσω σε άλλους. Γι' αυτό, έχω τουλάχιστον μια επιθυμία, να δώσω στο ίδιο το έθνος μια εικόνα αναφορικά με τις σκέψεις μου, προκειμένου να το διευκολύνω στην κατανόηση των αποφάσεων και των μέτρων που προκύπτουν από αυτές τις σκέψεις. Όμως όσο πιο δύσκολες είναι αυτές οι αποφάσεις, τόσο πιο πολύ εγώ, σαν Γερμανός, θα ήθελα να ενεργώ ανεξάρτητα από όλα τα ένστικτα της αδυναμίας ή του φόβου και να τις εναρμονίσω σύμφωνα με τη συνείδησή μου απέναντι στον Θεό μου και στο λαό, που με αφήνει να τον υπηρετώ.
Όταν ο αείμνηστος Πρόεδρος του Ράιχ με κάλεσε στις 30 Ιανουαρίου πριν από δύο χρόνια, για να σχηματίσω τη νέα κυβέρνηση που θα αναλάμβανε τις υποθέσεις του Ράιχ, εκατομμύρια του λαού μας αμφέβαλλαν – και ανάμεσά τους μερικοί πατριώτες – για την επιτυχία του έργου που μου ανατέθηκε. Μοχθηρή χαρά και ανησυχία γέμισαν πλάι-πλάι τον τότε ακόμα διασπασμένο γερμανικό λαό. Επειδή η κατάστασή μας φαινόταν ελπιδοφόρα μόνο στους εσωτερικούς εχθρούς, αλλά οι αληθινοί φίλοι μας την έβρισκαν απερίγραπτα θλιβερή. Σε πολλούς τομείς η εθνική ζωή απειλούνταν με την πιο σοβαρή απειλή. Ακόμα κι αν για πολλούς – δικαιολογημένα – η οικονομική καταστροφή δέσποζε πάνω από οτιδήποτε άλλο, γι' αυτούς που κοίταζαν βαθύτερα ήταν ξεκάθαρο ότι αντιπροσώπευε μόνο μια συνέπεια: τον οικονομικά αναγκαίο αντίκτυπο μιας σειράς εσωτερικών αιτιών, που ήταν εν μέρει κοινωνικού, εν μέρει οργανωτικού και πολιτικού, αλλά κυρίως όμως ηθικού χαρακτήρα. Χρειάστηκε πολύ θάρρος, λαμβανομένου υπόψη της συντριπτικής πληθώρας των υποχρεώσεων, της εμφανούς απελπιστικής κατάστασης, καθώς και του δεδομένου περιορισμού όλων των μέσων, για να μην απογοητευτούμε αλλά αντ' αυτού να ξεκινήσουμε αμέσως το έργο της ανάκαμψης του έθνους από τα δεινά και την παρακμή του.
Οικονομικά, ήμασταν αντιμέτωποι με την ακόλουθη κατάσταση.

Μετά από έναν τετραετή πόλεμο, ο οποίος από μόνος του είχε πλήξει τρομερά ολόκληρη την εθνική οικονομία, οι νικηφόροι αντίπαλοι ανάγκασαν τον γερμανικό λαό σε μια υπαγορευμένη ειρήνη, η οποία – χωρίς καμιά πολιτική και οικονομική λογική – θέλει να μεταμορφώσει για πάντα την αναλογία των δυνάμεων που προέκυψε με το τέλος του πολέμου σαν νομική βάση της ζωής των λαών. Χωρίς καμία εξέταση των οικονομικών συνθηκών διαβίωσης και των νόμων, ακόμη και σε άμεση αντίθεση μ' αυτούς, από τη μια πλευρά περιόρισε τις οικονομικές ευκαιρίες, από την άλλη πλευρά, όμως, υπάρχουν και οι απαιτήσεις αποζημιώσεων πέρα από κάθε πραγματικότητα. Κάτω από τη γενική ονομασία «Αποζημίωση» πραγματοποιήθηκε η καταστροφή της γερμανικής οικονομίας. Από αυτή την ακατανόητη αμέλεια της πιο πρωτόγονης οικονομικής αντίληψης προέκυψε η ακόλουθη κατάσταση:

1. Το έθνος έχει υπεραφθονία εργατικού δυναμικού.
2. Έχει μεγάλη ανάγκη να ανακτήσει τα αγαθά της ζωής που αντιστοιχούν στο συνηθισμένο υψηλό βιοτικό του επίπεδο, τα οποία όμως στερήθηκε από τον πόλεμο, τον πληθωρισμό και τις αποζημιώσεις.
3. Υποφέρει από έλλειψη τροφίμων και πρώτων υλών στο δικό του χώρο διαβίωσης.
4. Η διεθνής αγορά πωλήσεων, που είναι απαραίτητη για την εξάλειψη όλων αυτών είναι πολύ μικρή και ουσιαστικά περιορίζεται στην πράξη από τα πολυάριθμα μέτρα και από κάποια αναπόφευκτη εξέλιξη.

Δίνει μια κακή μαρτυρία για την οικονομική αντίληψη των τότε πολιτικών αντιπάλων μας, ότι μόνο τότε άρχισαν να βλέπουν την αδυναμία της περαιτέρω εκπλήρωσης των απεριόριστων, και μάλιστα μερικές φορές σχεδόν ακατανόητων απαιτήσεων, όταν με αυτή τη συμπεριφορά τους όχι μόνο κατέστρεψαν πλήρως τη γερμανική εθνική οικονομία, αλλά και οι οικονομίες άλλων χωρών άρχισαν να την ακολουθούν.

Στη Γερμανία όμως, το αποτέλεσμα αυτής της τρέλας ήταν μια διακοπή της λειτουργίας της βιομηχανίας, μια κατεστραμμένη γεωργία, μια κατεστραμμένη μεσαία τάξη, ένα εγκαταλελειμμένο εμπόριο, μια υπερχρεωμένη εθνική οικονομία, μια εντελώς κατεστραμμένη δημόσια οικονομία, 6 ½ εκατομμύρια καταγεγραμμένοι άνεργοι, αλλά στην πραγματικότητα όμως πάνω από 7 ½ εκατομμύρια πραγματικοί άνεργοι!

Εάν κάποιος ήθελε να αντιμετωπίσει μόνο αυτή την οικονομική καταστροφή, τότε ήταν απαραίτητες οι πολύ σκληρές αποφάσεις. Το γερμανικό έθνος μπόρεσε κάποτε να συγκεντρώσει τον ανθρώπινο πλούτο του σε έναν περιορισμένο χώρο διαβίωσης χάρη στις επαρκείς συνθήκες διαβίωσης, που προέκυψαν από τη συμμετοχή του στη διεθνή παγκόσμια οικονομία. Για όσο υπήρχε αυτή η προϋπόθεση, στο στενό γερμανικό χώρο διαβίωσης τα 67 εκατομμύρια άνθρωποι όχι μόνο είχαν

εξασφαλίσει τις δικές τους εσωτερικές ανάγκες διαβίωσης, αλλά αποτελούσαν και ένα χρήσιμο οικονομικό παράγοντα για τον υπόλοιπο κόσμο. Η πορεία του πολέμου και ιδιαίτερα οι συνέπειες της μεταπολεμικής πολιτικής θα θεωρηθούν κάποια μέρα σαν μια κλασική, αν και φοβερή, διάψευση αυτής της αφελούς άποψης – που δυστυχώς κυριαρχούσε πριν από τον πόλεμο στη σκέψη πολλών πολιτικών – ότι το οικονομικό όφελος ενός ευρωπαϊκού κράτους θα μπορούσε να προωθηθεί καλύτερα με τον οικονομικό αφανισμό ενός άλλου.

Η οικονομική επιβάρυνση του γερμανικού έθνους στην ειρήνη, από τη μία πλευρά, καθώς και το διεθνές και το εγχώριο οικονομικό μειονέκτημά του, από την άλλη πλευρά, αναγκάζουν κάθε κυβέρνηση, είτε το θέλει είτε όχι, να λάβει υπόψη τις δεδομένες συνθήκες. Είμαστε όλοι πεπεισμένοι ότι η πλήρης εφαρμογή της ιδέας της οικονομικής αυτάρκειας όλων των κρατών, όπως εμφανίζεται σήμερα απειλητικά, υπό μία ευρύτερη προοπτική, δεν μπορεί παρά να είναι παράλογη και στο αποτέλεσμά της μόνο επιζήμια για όλους τους λαούς. Από οικονομική άποψη δεν είναι πολύ λογικό, περιοχές που είναι φυσικά γεωργικές και παράγουν πρώτες ύλες να μετατρέπονται τεχνητά σε βιομηχανοποιημένες χώρες και, αντιστρόφως, οι υπερπλήρεις βιομηχανικές χώρες να εξαναγκάζονται να παράγουν πρωτόγονες πρώτες ύλες ή ακόμη και υποκατάστατα πρώτων υλών. Για την Ευρώπη αυτή η εξέλιξη θα έχει μια μέρα πολύ δυσάρεστες και άσχημες συνέπειες. Μόνο που μια αλλαγή σε αυτήν την παράλογη τάση, η οποία διαφαίνεται από μια ευρύτερη οικονομική προοπτική, δυστυχώς δεν βρίσκεται στις δυνατότητες της Γερμανίας. Στο βαθμό που η έλλειψη των διεθνών πωλήσεων, μας υποχρεώνει να περιορίσουμε τις αγορές μας, προκειμένου να μην αφήσουμε το γερμανικό εργατικό δυναμικό σε αδράνεια, θα πρέπει να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε τις πρώτες ύλες που λείπουν είτε μέσω πολύπλοκων διαδικασιών είτε, εάν αυτό δεν είναι δυνατό, να τις αντικαταστήσουμε. Αυτό το έργο όμως μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με μια συστηματική διαχείριση της οικονομίας, – ένα επικίνδυνο εγχείρημα, επειδή κάθε κατευθυνόμενη οικονομία ακολουθείται πολύ εύκολα από την γραφειοκρατικοποίηση και, συνεπώς, από την ασφυξία της συνεχώς δημιουργικής ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Ωστόσο, προς το συμφέρον του λαού μας δεν μπορούμε να επιθυμούμε μια οικονομία η οποία πλησιάζει την κομμουνιστική και την επακόλουθη απ’ αυτήν αποκοίμιση της ενέργειας παραγωγής, την μείωση της πιθανής συνολικής απόδοσης του υπάρχοντος εργατικού δυναμικού μας και συνεπώς, του γενικού βιοτικού επιπέδου, αντί για βελτίωση, υφίσταται μια χειρότερη επιδείνωση. Αυτός ο κίνδυνος θα αυξηθεί περαιτέρω από το γεγονός, ότι κάθε προγραμματισμένη οικονομία καταργεί πολύ εύκολα τους σκληρούς νόμους της οικονομικής επιλογής των πιο κατάλληλων και του αφανισμού των ασθενέστερων, ή τουλάχιστον περιορίζεται υπέρ μιας

εγγύησης για τη διατήρηση ακόμη και του κατώτερου μέσου όρου εις βάρος της υψηλότερης ικανότητας, της μεγαλύτερης επιμέλειας και της αξίας και συνεπώς εις βάρος του γενικού καλού.

Αν λοιπόν, παρά τις γνώσεις αυτές, έχουμε ακολουθήσει αυτό το δρόμο, τότε αυτό έγινε κάτω από τον πιο σκληρό εξαναγκασμό της αναγκαιότητας. Αυτό που επιτεύχθηκε στα 2 ½ χρόνια στους τομείς του προγραμματισμού δημιουργίας θέσεων εργασίας, του προγραμματισμού της εξομάλυνσης των αγορών, του προγραμματισμού της διάρθρωσης των τιμών και των μισθών, είχε θεωρηθεί εντελώς αδύνατο μόλις λίγα χρόνια νωρίτερα. Ήταν όμως εφικτό μόνο επειδή θέσαμε πίσω από αυτά τα προφανώς στεγνά οικονομικά μέτρα τη ζωντανή ενέργεια ολόκληρου του έθνους. Για το σκοπό αυτό όμως έπρεπε πρώτα να δημιουργηθεί μια πληθώρα αντικειμενικών και ψυχολογικών προϋποθέσεων. Προκειμένου να διασφαλιστεί η λειτουργία της εθνικής οικονομίας, ήταν πρώτα απαραίτητο να επέλθει μια απόλυτη ηρεμία στην αιώνια μεταβολή των μισθών και της διαμόρφωσης των τιμών. Ήταν επίσης απαραίτητο, να αφαιρεθούν όλοι οι κινητήριοι παράγοντες των παρεμβάσεων που δεν εξυπηρετούσαν το υψηλότερο εθνικό-οικονομικό συμφέρον, δηλαδή, να καταργηθούν οι ταξικές οργανώσεις και των δύο στρατοπέδων, οι οποίες ζούσαν από την πολιτική των μισθών και των τιμών. Η συντριβή των μαχητικών συνδικαλιστικών οργανώσεων τόσο των εργοδοτών όσο και των εργαζομένων απαιτούσε την ανάλογη εξάλειψη των πολιτικών κομμάτων, που επιβίωναν από αυτές τις ομάδες συμφερόντων και γι' αυτό τις υποστήριζαν. Αυτό οδήγησε ξανά στην εισαγωγή ενός νέου εποικοδομητικού και ζωτικού συντάγματος και σε μια εσωτερική ανοικοδόμηση του Ράιχ και της κρατικής δομής! Αλλά εάν όλα αυτά ήταν κάτι παραπάνω από καθαρά εξωτερικές οργανωτικές αλλαγές, τότε ο ίδιος ο λαός θα 'πρεπε να διαπαιδαγωγηθεί σε ένα νέο κοινωνικό τρόπο σκέψης και ζωής. Πολλά καθήκοντα, καθένα από τα οποία είναι ικανό να καλύψει έναν αιώνα και για τα οποία λαοί και κράτη έχουν ήδη διαλυθεί! Όταν όμως κάποιος θέλει να εφαρμόσει ένα τέτοιο πρόγραμμα, το οποίο είτε επιτυγχάνει σε μεγάλη κλίμακα είτε αλλιώς πρέπει να αποτύχει από την αρχή σε όλες του τις λεπτομέρειες, τότε η επιτυχία εξαρτάται από δύο προϋποθέσεις:

από τον βαθμό της υπάρχουσας τάξης
και το διαθέσιμο χρονικό διάστημα.

Εμείς οι Γερμανοί μπορούμε παρά μόνο να διαμαρτυρηθούμε, ότι ο υπόλοιπος κόσμος εξακολουθεί να καταβάλλει τόση λίγη προσπάθεια για να κάνει μια αντικειμενική εξέταση του τι συνέβη στη Γερμανία τα τελευταία 2 ½ χρόνια και ότι δεν εξετάζει την ουσία μιας κοσμοθεωρίας στην οποία αποδίδονται αποκλειστικά αυτά τα επιτεύγματα. Δεδομένου

ότι τόσο ο σκοπός όσο και η υλοποίηση των καθηκόντων που δίνουν στη σημερινή Γερμανία τη μοναδική σφραγίδα της, προήλθαν αποκλειστικά από την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία, πρέπει να αποδοθούν στο εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα, στην οργάνωσή του και στην ενέργεια που εκρέει από αυτό.

Στη Γερμανία τα τελευταία δύο χρόνια πραγματοποιήθηκε μια επανάσταση, που είναι μεγαλύτερη από ό, τι γνωρίζει ο μέσος όρος της ανθρωπότητας σήμερα. Η έκταση και το βάθος αυτής της επανάστασης δεν έχουν επηρεαστεί από την επιείκεια με την οποία αντιμετώπισε τους πρώην εχθρούς της. Διότι αυτή η επιείκεια δεν προέκυψε από ένα αίσθημα αδυναμίας, αλλά μάλλον από την πεποίθηση μιας συντριπτικής υπεροχής, καθώς και από μια αυτοπεποίθηση και την ακλόνητη εμπιστοσύνη για τη νίκη. Αυτή η νέα Γερμανία επομένως δεν μπορεί να συγκριθεί με τη Γερμανία του παρελθόντος. Οι ιδέες της είναι τόσο νέες όσο οι ενέργειές της. Το πνεύμα του αστικού πατριωτισμού, σαν πολιτικά καθοριστικός παράγοντας, έχει ξεπεραστεί, όπως και οι τάσεις του μαρξιστικού διεθνισμού. Αν η σημερινή Γερμανία υπερασπίζεται την ειρήνη, δεν την υπερασπίζεται ούτε από αδυναμία ούτε από δειλία. Υποστηρίζει την ειρήνη από μια διαφορετική αντίληψη, που διακατέχει τον εθνικοσοσιαλισμό για το λαό και το κράτος. Διότι ο εθνικοσοσιαλισμός βλέπει στην βίαιη αναγκαστική συγχώνευση ενός λαού με ένα ξένο προς τη φύση του σώμα, όχι μόνο έναν ανεπιθύμητο πολιτικό στόχο, αλλά το αποτέλεσμα μιας μακροπρόθεσμης απειλής της εσωτερικής ενότητας και συνεπώς της δύναμης ενός λαού. Επομένως η θεωρία του απορρίπτει την ιδέα μιας εθνικής αφομοίωσης με δογματικό τρόπο. Αυτό καθιστά και την αστική πίστη σε μια πιθανή «γερμανικοποίηση» παρωχημένη. Επομένως, δεν είναι ούτε η επιθυμία μας ούτε η πρόθεσή μας να αφαιρέσουμε τις εθνικές παραδόσεις, τη γλώσσα ή τον πολιτισμό από ξένα τμήματα άλλων λαών, για να τους επιβάλουμε αντ' αυτού έναν ξένο γερμανικό. Δεν εκδίδουμε οδηγίες για τη γερμανικοποίηση μη γερμανικών ονομάτων, αντίθετα: δεν το θέλουμε αυτό. Το εθνικό μας δόγμα επομένως, βλέπει σε κάθε πόλεμο που γίνεται για την υποταγή και την κυριαρχία ενός ξένου έθνους μια διαδικασία που αργά ή γρήγορα αλλάζει και αποδυναμώνει τον νικητή εσωτερικά και έτσι τον καθιστά στο μέλλον κατακτημένο.

Όμως, ούτε καν πιστεύουμε ότι στην Ευρώπη οι εντελώς εθνικιστικά σκληροποιημένοι λαοί στην εποχή της αρχής των εθνικοτήτων θα μπορούσαν ποτέ να απαλλοτριωθούν σε εθνικό επίπεδο! Τα τελευταία 150 χρόνια προσφέρουν εδώ περισσότερα από αρκετά διδακτικά και προειδοποιητικά παραδείγματα. Τα ευρωπαϊκά εθνικά κράτη θα είναι σε θέση να επιτύχουν περισσότερα χωρίς κανένα μελλοντικό πόλεμο – εκτός

από μια προσωρινή αποδυνάμωση των αντιπάλων τους – από τις ασήμαντες και, σε σχέση με τις θυσίες που έκαναν, αμελητέες προσαρμογές των εθνικών συνόρων.
Η μόνιμη κατάσταση του πολέμου, η οποία όμως δημιουργείται μεταξύ των μεμονωμένων λαών μέσα από τέτοιες προθέσεις, μπορεί ίσως να φαίνεται χρήσιμη για διάφορα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, για τους λαούς φέρνει μόνο επιβαρύνσεις και δυστυχία. Το αίμα, που έχει χυθεί στην ευρωπαϊκή ήπειρο τα τελευταία 300 χρόνια δεν έχει καμία απολύτως αναλογία σε σχέση με το αποτέλεσμα των γεγονότων όσον αφορά τις εθνικότητες. Στο τέλος η Γαλλία παρέμεινε Γαλλία, η Γερμανία Γερμανία, η Πολωνία Πολωνία, η Ιταλία Ιταλία. Αυτό που έχει επιτύχει ο δυναστικός εγωισμός, το πολιτικό πάθος και η πατριωτική τύφλωση με ποταμούς αίματος, με τη μορφή φαινομενικά βαθιών αλλαγών στην κρατική πολιτική, έχει μόνο γρατσουνίσει την επιφάνεια των λαών στο εθνικό πλαίσιο, αλλά δεν έχει αλλάξει στην ουσία καθόλου τις βασικές παραμέτρους τους. Εάν αυτά τα κράτη είχαν αφιερώσει μόνο ένα μέρος των θυσιών τους σε σοφότερους στόχους, η προκύπτουσα επιτυχία θα ήταν σίγουρα μεγαλύτερη και πιο μόνιμη.

Όταν εγώ, σαν εθνικοσοσιαλιστής, υποστηρίζω αυτή τη γνώμη με απόλυτη ειλικρίνεια, με συγκινεί μια ακόμη συνειδητοποίηση: κάθε πόλεμος αρχικά καταβροχθίζει τους διαλεχτούς απ’ τους καλύτερους. Δεδομένου όμως ότι δεν υπάρχει πλέον κενός χώρος στην Ευρώπη, κάθε νίκη – χωρίς να επιφέρει καμία αλλαγή στη θεμελιώδη ευρωπαϊκή δυστυχία – μπορεί το πολύ να επιφέρει μια **αριθμητική** αύξηση του πληθυσμού ενός κράτους. Εάν, όμως, αυτό σημαίνει τόσα πολλά για τα έθνη, τότε μπορούν να το επιτύχουν με έναν πολύ απλούστερο και πάνω απ’ όλα πιο φυσικό τρόπο παρά να χύνουν δάκρυα. Μια υγιής κοινωνική πολιτική μπορεί να συμβάλει στην αύξηση της γονιμότητας ενός έθνους δίνοντας σε λίγα χρόνια περισσότερα παιδιά από το δικό του λαό, από ό, τι θα μπορούσαν να κατακτηθούν με έναν πόλεμο εναντίον ξένων και έτσι να υποταχθούν.
Όχι! Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία θέλει την ειρήνη με βάση τις βαθύτερες ιδεολογικές της πεποιθήσεις. Θέλει να προχωρήσει από την στοιχειώδη βασική συνειδητοποίηση, ότι κανένας πόλεμος δεν θα ήταν ικανός, για να αντιμετωπίσει ουσιαστικά την ευρέως διαδεδομένη ευρωπαϊκή μας δυστυχία, αλλά μάλλον θα την αύξανε περισσότερο. Η σημερινή Γερμανία ζει ένα τεράστιο έργο αποκατάστασης των εσωτερικών της ζημιών. Κανένα από τα έργα μας υλικής φύσης δεν θα ολοκληρωθεί πριν περάσουν 10 έως 20 χρόνια. Κανένα από τα καθήκοντα ιδανικού χαρακτήρα που έχουμε αναλάβει δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί σε λιγότερο από 50 ή ίσως και 100 χρόνια. Ξεκίνησα κάποτε την εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση δημιουργώντας το κίνημα

και από τότε ηγούμαι της δράσης. Ξέρω ότι όλοι μας θα δούμε μόνο την αρχή αυτής της μεγάλης, σαρωτικής εξέλιξης. Τι άλλο θα μπορούσα να εύχομαι εκτός από ειρήνη και ησυχία; Αλλά αν ισχυριστούν ότι αυτή είναι η επιθυμία μόνο της ηγεσίας, πρέπει να δώσω την ακόλουθη απάντηση: ακόμα κι αν μόνο οι ηγέτες και οι κυβερνώντες ήθελαν ειρήνη, οι ίδιοι οι λαοί δεν θα ήθελαν ποτέ πόλεμο!

Η Γερμανία χρειάζεται την ειρήνη και επιθυμεί ειρήνη! Όταν ακούω τώρα από το στόμα ενός Άγγλου πολιτικού ότι τέτοιες διαβεβαιώσεις δεν σημαίνουν τίποτα και ότι η μόνη εγγύηση ειλικρίνειας έγκειται στην υπογραφή συλλογικών συνθηκών, τότε ζητώ από τον κ. Ήντεν, να λάβει υπόψη ότι, σε κάθε περίπτωση, είναι μια πράξη «διαβεβαίωσης». Μερικές φορές είναι πολύ πιο εύκολο να βάλουμε ένα όνομα κάποιου κάτω από μια συνθήκη, διατηρώντας την επιφύλαξη μιας τελικής επανεξέτασης της στάσης του στην κρίσιμη ώρα, απ’ το να δεσμευτούμε δημοσίως στο όνομα ενός ολόκληρου έθνους σε μια πολιτική που εξυπηρετεί την ειρήνη, επειδή απορρίπτει τις προϋποθέσεις του πολέμου.

Θα μπορούσα να είχα βάλει την υπογραφή μου σε δέκα συνθήκες και η βαρύτητα μιας τέτοιας ενέργειας να μην είχε την ίδια σημασία με τη δήλωση που έκανα με την ευκαιρία του δημοψηφίσματος του Σάαρ στη Γαλλία. Όταν εγώ, σαν ηγέτης και εκπρόσωπος του γερμανικού έθνους, δίνω στον κόσμο και στο λαό μου τη διαβεβαίωση, ότι με τη λύση του ζητήματος του Σάαρ δεν θα υπάρξει πλέον καμία εδαφική απαίτηση από τη Γαλλία, τότε αυτό είναι μια συμβολή στην ειρήνη, που είναι μεγαλύτερη από ό, τι πολλές υπογραφές κάτω από πολλές συμφωνίες.

Πιστεύω, ότι με αυτήν την επίσημη δήλωση θα έπρεπε να λήξει μια μακρόχρονη διαμάχη μεταξύ των δύο εθνών. Την κάναμε με την εντύπωση, ότι και για τα δύο έθνη αυτή η διαμάχη και οι θυσίες που συνδέονται μ’ αυτήν είναι δυσανάλογες σε σχέση με τον στόχο, ο οποίος, χωρίς ποτέ να αμφισβητηθεί, έχει επανειλημμένα αποτελέσει την αιτία τόσων πολλών δεινών και δυστυχιών.
Εάν, όμως, μια τέτοια δήλωση εκτιμάται μόνο ότι «λαμβάνεται υπόψη», τότε φυσικά δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να «λάβουμε υπόψη» και εμείς αυτήν την απάντηση. Αλλά σε αυτό το σημείο οφείλω να διαμαρτυρηθώ ενάντια σε οποιαδήποτε απόπειρα αξιολόγησης της αξίας των δηλώσεων με διαφορετικό τρόπο όπως βολεύει στον καθένα. Εάν η κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ διαβεβαιώνει εκ μέρους του γερμανικού λαού ότι δεν επιθυμεί τίποτα άλλο από την ειρήνη, τότε αυτή η δήλωση είτε αξίζει όσο η υπογραφή της κάτω από οποιοδήποτε ειδικά διατυπωμένο σύμφωνο, ή άλλως δεν θα μπορούσε να αξίζει περισσότερο από την πρώτη επίσημη δήλωση! Είναι περίεργο ότι στην ιστορική ζωή

των εθνών υπάρχουν μερικές φορές επίσημες εννοιολογικές διογκώσεις που θα ήταν δύσκολο να αντέξουν σε μια στενή εξέταση της λογικής.

Εδώ και αρκετό καιρό ο κόσμος ζει, για παράδειγμα, σε μια τυπική μανία συλλογικής συνεργασίας, συλλογικής ασφάλειας, συλλογικών υποχρεώσεων κ.λ.π., τα οποία με την πρώτη ματιά φαίνονται να έχουν συγκεκριμένο περιεχόμενο, αλλά μετά από μια πιο προσεκτική εξέταση δίνουν τουλάχιστον πολλαπλάσιες ερμηνείες.
Τι είναι η συλλογική συνεργασία;
Ποιος καθορίζει τι είναι συλλογική συνεργασία και τι δεν είναι;
Ο όρος «συλλογική συνεργασία» δεν έχει ερμηνευτεί με διάφορους τρόπους εδώ και 17 χρόνια;
Πιστεύω ότι μιλάω σωστά όταν λέω ότι, μαζί με πολλά άλλα δικαιώματα, τα νικηφόρα κράτη της Συνθήκης των Βερσαλλιών έχουν προβλέψει και το δικαίωμα να ορίζουν, χωρίς να αντικρούονται, τι είναι «συλλογική συνεργασία» και τι δεν είναι η «συλλογική συνεργασία». Αν σε αυτό το σημείο επιτρέπω στον εαυτό μου να επικρίνει αυτές τις ενέργειες, είναι γιατί με αυτόν τον τρόπο είναι πολύ πιθανό να αποσαφηνιστεί η εσωτερική αναγκαιότητα των τελικών αποφάσεων της κυβέρνησης του Ράιχ και να αφυπνιστεί η κατανόηση των πραγματικών μας προθέσεων.

Η τρέχουσα αντίληψη της συλλογικής συνεργασίας των εθνών είναι στην προέλευσή της πνευματική ιδιοκτησία του Αμερικανού Προέδρου Ουίλσον. Η πολιτική της προπολεμικής περιόδου καθοριζόταν περισσότερο από την ιδέα των συμμαχιών των εθνών που ενώνονταν από κοινά συμφέροντα.
Δικαίως ή αδίκως, αυτή η πολιτική θεωρήθηκε κάποτε υπεύθυνη για το ξέσπασμα του παγκόσμιου πολέμου. Ο τερματισμός του – τουλάχιστον όσον αφορά τη Γερμανία – επιταχύνθηκε από το δόγμα των 14 σημείων του Ουίλσον και τα τρία που προστέθηκαν αργότερα. Σε αυτά, ουσιαστικά για να αποφευχθεί η επανάληψη μιας παρόμοιας ανθρώπινης καταστροφής, καταγράφηκαν οι ακόλουθοι συλλογισμοί: Η ειρήνη δεν θα πρέπει να είναι μια ειρήνη μονομερούς δικαίου, αλλά μια ειρήνη γενικής ισότητας και επομένως γενικού δικαίου. Θα πρέπει να είναι μια ειρήνη συμφιλίωσης, αφοπλισμός όλων και επομένως ασφάλεια για όλους. Το αποκορύφωμα αυτού ήταν η ιδέα μιας διεθνούς συλλογικής συνεργασίας όλων των χωρών και των εθνών στην Κοινωνία των Εθνών.
Σε αυτό το σημείο πρέπει να σας διαβεβαιώσω για άλλη μια φορά, ότι δεν υπήρχε κανένας λαός προς το τέλος του πολέμου, που να υιοθέτησε αυτές τις ιδέες πιο πρόθυμα από τον γερμανικό λαό. Τα βάσανα και οι θυσίες του ήταν μακράν οι μεγαλύτερες από όλες τις χώρες που συμμετείχαν στον πόλεμο. Εμπιστευόμενοι αυτήν την υπόσχεση, οι Γερμανοί στρατιώτες κατέθεσαν τα όπλα τους.

Όταν το 1919 υπαγορεύτηκε στο γερμανικό λαό η ειρήνη των Βερσαλλιών, πρώτα απ' όλα καταδικάστηκε σε θάνατο η συλλογική συνεργασία των εθνών. Διότι στη θέση της ισότητας όλων, προέκυψε μια ταξινόμηση σε νικητές και ηττημένους. Στη θέση των ίσων δικαιωμάτων, έγινε διάκριση μεταξύ εκείνων που έχουν δικαιώματα και εκείνων που δεν έχουν δικαιώματα. Στη θέση της συμφιλίωσης όλων, ήρθε η τιμωρία των ηττημένων. Στη θέση του διεθνούς αφοπλισμού, ο αφοπλισμός των ηττημένων. Στη θέση της ασφάλειας όλων προέκυψε η ασφάλεια των νικητών.
Παρ' όλα αυτά, προβλεπόταν ρητά στην υπαγορευμένη ειρήνη των Βερσαλλιών, ότι ο αφοπλισμός της Γερμανίας πρέπει να προηγηθεί μόνο για να γίνει δυνατός και ο αφοπλισμός των άλλων. Και τώρα σε αυτό το μοναδικό παράδειγμα μπορούμε να δούμε, σε ποιο βαθμό η έννοια της συλλογικής συνεργασίας παραβιάστηκε από εκείνους, που σήμερα είναι οι πιο δυνατοί υποστηρικτές της.

Η Γερμανία είχε εκπληρώσει τους όρους που της επιβλήθηκαν στη συνθήκη ειρήνης με μια μορφή φανατισμού. Δημοσιονομικά, μέχρι την πλήρη κατάρρευση των χρηματοοικονομικών της, οικονομικά μέχρι την ολοκληρωτική καταστροφή της οικονομίας της, στρατιωτικά μέχρι την πλήρη έλλειψη άμυνας! Επαναλαμβάνω εδώ σε γενικές γραμμές για άλλη μια φορά τα γεγονότα της γερμανικής εκπλήρωσης της συνθήκης, τα οποία κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει.

Καταστράφηκαν τα παρακάτω:
Στο στρατό: 59.897 όπλα και κάννες,
130.558 πολυβόλα,
31.470 όλμοι και σωλήνες,
6.007.000 τουφέκια και καραμπίνες,
243.937 πολυβόλα MG,
28.001 βάσεις όπλων,
4.390 βάσεις όλμων,
38.750.000 βλήματα,
16.555.000 χειροβομβίδες και οπλοβομβίδες,
60.400.000 ενεργοποιημένοι πυροκροτητές,
491.000.000 φυσίγγια για πιστόλια,
335.000.000 κιλά κάλυκες,
23.515 τόνοι φυσιγγίων και καλύκων σφαιρών,
37.600.000 κιλά πυρίτιδας,
79.000 μετρητές πυρομαχικών,
212.000 τηλεφωνικές συσκευές,
1.072 φλογοβόλα,
31 τεθωρακισμένα οχήματα,

59 άρματα,
1.762 αναγνωριστικά οχήματα,
8.982 σταθμοί ασυρμάτου,
1.240 μαγειρεία εκστρατείας,
2.199 πλωτήρες,
981,7 τόνοι εξοπλισμού των στρατιωτών,
8.239.350 εξοπλισμοί αερίων για στρατιώτες,
7.300 πιστόλια και περίστροφα.

Επιπλέον καταστράφηκαν τα παρακάτω:

180 Έλκηθρα για πολυβόλα,
21 κινητά εργαστήρια,
12 αντιαεροπορικά οχήματα,
11 ρυμουλκούμενα,
64.000 ατσαλένια κράνη,
174.000 αντιασφυξιογόνες μάσκες,
2.500 μηχανήματα από την πρώην πολεμική βιομηχανία,
8.000 σωλήνες πυροβόλων.

Στην αεροπορία καταστράφηκαν:

15.714 μαχητικά αεροσκάφη και βομβαρδιστικά,
27.757 κινητήρες αεροσκαφών.

Και στο ναυτικό καταστράφηκαν:

26 θωρηκτά,
4 αντιτορπιλικά,
4 καταδρομικά,
19 ελαφρά καταδρομικά,
21 εκπαιδευτικά και ειδικά πλοία,
83 τορπιλοβόλα,
315 υποβρύχια.

Καταστράφηκαν επίσης τα ακόλουθα:

Μηχανοκίνητα οχήματα όλων των τύπων,
Χημικά όπλα και εν μέρει εξοπλισμοί προστασίας από αέρια,
Αντιαρματικά και εκρηκτικές ύλες,
Προβολείς,
Συσκευές παρατήρησης,
Συσκευές μέτρησης αποστάσεων και ήχου,
οπτικές συσκευές όλων των ειδών,
ιπποσκευές,
καθαριστήρες δρόμων,
εκτυπωτές πεδίου

μαγειρεία εκστρατείας
εργαστήρια,
Κοπτήρες και κόπτες όπλων,
ατσάλινα κράνη,
μέσα μεταφοράς πυρομαχικών,
κανονικά και ειδικά μηχανήματα της πολεμικής βιομηχανίας, όπως και
συσκευές σύσφιξης,
μέσα σχεδιασμού χαρτών,
υπόστεγα αεροπλάνων και αερόπλοιων κ.λ.π.

Με αυτόν τον τρόπο, η Γερμανία, σε μια τυπική πράξη ηττοπάθειας δημιούργησε από την πλευρά της, όλες τις προϋποθέσεις για μια συνεργασία συλλογικού χαρακτήρα στο πνεύμα των σκέψεων του Αμερικανού Προέδρου.
Τώρα λοιπόν, τουλάχιστον μετά την ολοκλήρωση αυτού του γερμανικού αφοπλισμού, ο κόσμος από την πλευρά του θα 'πρεπε να είχε κάνει το ίδιο βήμα προς την κατεύθυνση της ισότητας. Είναι απλώς μια απόδειξη για την ορθότητα αυτής της άποψης, ότι δεν έλειψαν οι φωνές νουθεσίας και προειδοποίησης στους άλλους λαούς και στα άλλα κράτη που υποστήριζαν την εκπλήρωση αυτών των υποχρεώσεων. Θα ήθελα απλώς να αναφέρω μόνο μερικούς από αυτούς τους άνδρες, οι οποίοι σίγουρα δεν είναι φίλοι της σημερινής Γερμανίας, για να αντικρούσω με τις δικές τους δηλώσεις, εκείνους που φαίνεται να πάσχουν από ένα είδος αμνησίας και δεν μπορούν να θυμηθούν ότι η συνθήκη ειρήνης περιείχε τη συμβατική υποχρέωση αφοπλισμού όχι μόνο για τη Γερμανία, αλλά και για τα άλλα κράτη.

Ο λόρδος Ρόμπερτ Σέσιλ, μέλος της βρετανικής αντιπροσωπείας στη διάσκεψη ειρήνης του Παρισιού και επικεφαλής της βρετανικής αντιπροσωπείας στη διάσκεψη αφοπλισμού («Εφημερίδα του Παρισιού» 1924, αρ. 5): *«Οι διατάξεις περί αφοπλισμού της συνθήκης των Βερσαλλιών και των άλλων ειρηνευτικών συνθηκών αρχίζουν με ένα προοίμιο ο οποίος έχει ως εξής: "Προκειμένου να καταστεί δυνατή η καθιέρωση ενός γενικού περιορισμού όπλων για όλα τα έθνη, η Γερμανία δεσμεύεται να τηρήσει πιστά τις ακόλουθες διατάξεις για τον στρατό ξηράς, τη ναυτική δύναμη και την αεροπορία." Αυτό το προοίμιο ισοδυναμεί με συμφωνία. Αποτελεί μια επίσημη υπόσχεση των κυβερνήσεων στις δημοκρατίες όλων εκείνων των κρατών που υπέγραψαν τις ειρηνευτικές συνθήκες. Εάν δεν τηρηθεί, το σύστημα που έχει θεσπιστεί από τις ειρηνευτικές συνθήκες δεν μπορεί να καταστεί μόνιμο, και ακόμη και ο μερικός αφοπλισμός θα παύσει να υπάρχει σε σύντομο χρονικό διάστημα.»*

Πολ Μπονκούρ, στις 9 Απριλίου 1927 στην τρίτη σύνοδο της προπαρασκευαστικής επιτροπής αφοπλισμού της Κοινωνίας των Εθνών: *«Είναι αληθές, ότι το προοίμιο του 5ου μέρους της συνθήκης των Βερσαλλιών αφορά τους περιορισμούς των εξοπλισμών που επιβλήθηκαν στη Γερμανία σαν προϋπόθεση και ως πρόδρομος ενός γενικού περιορισμού εξοπλισμών. Πράγματι, αυτό διακρίνει με ακρίβεια τους περιορισμούς των εξοπλισμών της Γερμανίας από άλλους παρόμοιους περιορισμούς εξοπλισμών που έχουν επιβληθεί κατά τη διάρκεια της ιστορίας μετά το τέλος των πολέμων και οι οποίοι, επιπλέον, έχουν αποδειχθεί γενικά μάλλον αναποτελεσματικοί. Αυτή τη φορά αυτή η διάταξη – και αυτό της δίνει την πλήρη αξία της – όχι μόνο έχει επιβληθεί σε έναν από τους υπογράφοντες τη Συνθήκη,* ***αλλά επιπλέον αποτελεί καθήκον, ηθική και νομική υποχρέωση για τους άλλους συνυπογράφοντες*** *να λάβουν μέτρα για τον γενικό περιορισμό των εξοπλισμών.»*

Δήλωση του Χέντερσον στις 20 Ιανουαρίου 1931: *«Πρέπει να πείσουμε τα κοινοβούλια και τους λαούς μας ότι όλα τα μέλη της Κοινωνίας των Εθνών είναι υποχρεωμένα να υιοθετήσουν αυτήν την πολιτική του γενικού αφοπλισμού από επίσημες υποχρεώσεις που μας επιβάλλονται τόσο από το διεθνές δίκαιο όσο και από την αίσθηση της εθνικής τιμής. Θα πρέπει να υπενθυμίσω στο Συμβούλιο ότι το άρθρο 8 του καταστατικού, το προοίμιο του 5ου μέρους της συνθήκης των Βερσαλλιών, η τελική πράξη της διάσκεψης του Λοκάρνο και τα ψηφίσματα που εγκρίνονται κάθε χρόνο από τη συνέλευση από το 1920, αναφέρουν ότι όλα τα μέλη του Συνδέσμου υπόκεινται στην ίδια ευθύνη σε αυτόν τον τομέα; Έχουμε αναλάβει όλοι δεσμεύσεις, και αν δεν τις εκπληρώσουμε, οι ειρηνικές προθέσεις μας θα τεθούν υπό αμφισβήτηση. Η επιρροή και η φήμη της Κοινωνίας των Εθνών θα υποστούν συνέπειες.»*

Δήλωση του Μπριάντ στις 20 Ιανουαρίου 1931: *«Εξ ονόματος της χώρας μου, συμφωνώ με τα εύγλωττα λόγια με τα οποία ο Πρόεδρος μας άνοιξε τη σύνοδο. Πιστεύω, όπως εσείς – είχα την ευκαιρία να το πω πολλές φορές – ότι οι δεσμεύσεις, που έχουν αναλάβει τα έθνη με την υπογραφή του άρθρου 8 του Καταστατικού της Κοινωνίας των Εθνών δεν επιτρέπεται να παραμείνουν νεκρό γράμμα. Αντιπροσωπεύουν μια ιερή υποχρέωση, και μια χώρα που αν τις αποφύγει ατιμάζει τον εαυτό της.»*

Δήλωση του Βέλγου υπουργού εξωτερικών Βαντερβέλντε, μέλος της βελγικής ειρηνευτικής αντιπροσωπείας, της 27 Φεβρουαρίου 1927: *«Από εδώ και στο εξής αντιμετωπίζουμε το ακόλουθο δίλημμα: Είτε οι άλλες δυνάμεις πρέπει να μειώσουν τους στρατούς τους σε σχέση με τη γερμανική Ράιχσβερ είτε η συνθήκη ειρήνης θα καταστεί άκυρη και η Γερμανία θα*

διεκδικήσει το δικαίωμα να έχει ένοπλες δυνάμεις, που θα είναι σε θέση να υπερασπιστούν το απαραβίαστο της επικράτειάς της. Από αυτά τα γεγονότα μπορούν να εξαχθούν δύο συμπεράσματα, αφενός, ότι όλα τα μέτρα ελέγχου είναι αναποτελεσματικά και, αφετέρου, ότι ο αφοπλισμός θα είναι είτε γενικός είτε δεν θα γίνει καθόλου.»

Ο ίδιος υπουργός εξωτερικών στις 29 Δεκεμβρίου 1930 στο «Populaire»: *«Η Συνθήκη των Βερσαλλιών θα μετατραπεί σε χαρτιά, αν δεν τηρηθούν οι ηθικές και νομικές υποχρεώσεις της συνθήκης, γεγονός που ανάγκασε την ηττημένη Γερμανία να αφοπλιστεί, με σκοπό την προετοιμασία του αφοπλισμού των άλλων.»*

Ο λόρδος Ρόμπερτ Σέσιλ, στη ραδιοφωνική του ομιλία στις 31 Δεκεμβρίου 1930: *«Ο διεθνής αφοπλισμός είναι ένα από τα πιο σημαντικά εθνικά μας συμφέροντα. Αναλάβαμε, όχι μόνο μία φορά, αλλά επανειλημμένα, την υποχρέωση να μειώσουμε και να περιορίσουμε τα όπλα των εθνών που νίκησαν στον παγκόσμιο πόλεμο, σαν συμπλήρωμα του αφοπλισμού, που έχουμε καταστήσει υποχρεωτικό για τους πρώην αντιπάλους μας. Θα καταστρέψουμε κάθε εμπιστοσύνη στις διεθνείς δεσμεύσεις εάν δεν τηρήσουμε αυτά που υποσχεθήκαμε. Σ' αυτό κατά τη γνώμη μου, είναι δευτερεύουσας σημασίας ότι σε αυτήν την περίπτωση δεν θα έχουμε τίποτα να απαντήσουμε εάν οι πρώην αντίπαλοί μας, μας πλησίαζαν με το αίτημα να μπορέσουν να εξοπλιστούν ξανά.»*

Και για άλλη μια φορά ο Πολ Μπονκούρ στις 26 Απριλίου 1930 στο «Journal»: *«Τελικά δεν χρειάζεται να είναι κανείς προφήτης. Αρκεί να κρατά κανείς τα μάτια του ανοιχτά για να παρατηρήσει ότι, σε περίπτωση οριστικής αποτυχίας των διαπραγματεύσεων για τον αφοπλισμό ή ακόμη και σε περίπτωση της συνεχούς αναβολής τους, η Γερμανία, απαλλαγμένη από άλλους περιορισμούς, θα προετοιμαστεί να αποσυρθεί από αυτόν τον αφοπλισμό και όχι μόνο δεν θα ανεχτεί πλέον μόνο έναν περιορισμό όπλων, τον οποίο η ίδια η Συνθήκη των Βερσαλλιών τον περιγράφει σαν προϋπόθεση, αλλά και σαν υπόσχεση, μιας γενικής μείωσης των όπλων. Δεν έχουμε πλέον άλλη επιλογή.»*

Αλλά τι είχε συμβεί;
Ενώ η Γερμανία είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της πιστά στη Συνθήκη που της επιβλήθηκε, τα λεγόμενα νικηφόρα κράτη απέτυχαν να εκπληρώσουν αυτό, που η συνθήκη τους υποχρέωνε να εκπληρώσουν στη συνέχεια.
Αν κάποιος προσπαθήσει σήμερα να απολογηθεί γι' αυτήν την αποτυχία με δικαιολογίες, τότε πραγματικά δεν είναι δύσκολο να αντικρούσουμε τέτοιες γελοίες υπεκφυγές. Προς έκπληξή μας, τώρα ακούμε από τα στό-

ματα των ξένων πολιτικών ότι η πρόθεση της εκπλήρωσης υπήρχε, αλλά δεν είχε έρθει ακόμη η ώρα να το πράξουν.
Αλλά πώς;
Όλες οι προϋποθέσεις χωρίς καμιά εξαίρεση για τον αφοπλισμό των άλλων κρατών υπήρχαν τότε:

Πρώτον, η Γερμανία είχε αφοπλιστεί. Στην πραγματικότητα δεν μπορούσαν να ισχυριστούν ότι θα μπορούσαν να απειληθούν έστω και με τον πιο μικρό κίνδυνο από το κράτος, το οποίο είχε γίνει εντελώς στρατιωτικά ανίσχυρο.
Από την άλλη, όμως, ένας τέτοιος αφοπλισμός θα είχε δώσει στην ύπαρξη της Κοινωνίας των Εθνών μια τόσο μεγάλη εσωτερική δύναμη, που κανένα κράτος δεν θα μπορούσε να τολμήσει αργότερα να γίνει βίαιο εναντίον οποιουδήποτε από τους συμμετέχοντες σε αυτόν τον συλλογικό αφοπλισμό!
Εκείνη την εποχή, η καλύτερη ευκαιρία θα ήταν να μετατρέψουμε τις έξωθεν «παραδοχές» σε μια εσωτερική «δράση». Και αυτό ακόμη περισσότερο αφού,

δεύτερον, πολιτικά υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις γι’ αυτό. Διότι εκείνη την εποχή η Γερμανία ήταν μια δημοκρατία όπως και κάθε άλλη. Αντέγραψε τα πάντα με ακρίβεια και μιμήθηκε υπάκουα τα υπάρχοντα μεγάλα μοντέλα! Δεν κυβερνούσε ο εθνικοσοσιαλισμός στη Γερμανία. Ακόμα και ο αστικός εθνικισμός ήταν τόσο καλός που εξαφανίστηκε. Το φάσμα του κομματικού κόσμου εκτεινόταν από τη Σοσιαλδημοκρατία μέσω του Κέντρου μέχρι τη δημοκρατία, η οποία ιδεολογικά όχι μόνο έμοιαζε με τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά αισθανόταν και ότι συνδέεται με αυτόν μέσω των προγραμμάτων.
Τι περίμεναν λοιπόν τότε;
Πότε θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει μια καλύτερη ευκαιρία για τη καθιέρωση μιας συλλογικής συνεργασίας, απ’ ότι την εποχή που κυβερνούσε τη Γερμανία αποκλειστικά εκείνο το πολιτικό πνεύμα, που είχε και τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του υπόλοιπου κόσμου; Όχι! Ο καιρός είχε ωριμάσει, ήταν εκεί, μόνο η θέληση δεν υπήρχε!
Όμως εάν τονίζω τη συμβατική παραβίαση της άλλης πλευράς της Συνθήκης των Βερσαλλιών, δεν θέλω να επικαλεστώ το γεγονός ότι δεν έχει αφοπλιστεί. Διότι αν νομίζετε ότι θα μπορούσατε ήδη να είστε επιεικείς εκείνο τον καιρό για τη συμβατική παραβίαση του μη αφοπλισμού, τότε πιθανότατα θα είναι δύσκολο να επικαλεστείτε τους λόγους, που κρύβονται πίσω από έναν όλο και αυξανόμενο εξοπλισμό!
Αυτό είναι ζωτικής σημασίας:
Όχι μόνο αυτά τα άλλα κράτη δεν έχουν αφοπλιστεί, αλλά αντιθέτως, ολοκλήρωσαν, βελτίωσαν και με τον τρόπο αυτό αύξησαν τους εξοπλι-

σμούς τους με τον πιο εξαιρετικό τρόπο. Η ένσταση ότι έχει πραγματοποιηθεί μερικός περιορισμός του προσωπικού δεν έχει καμία σημασία. Διότι αυτός ο περιορισμός του προσωπικού αντισταθμίστηκε περισσότερο από την τεχνική και συστηματική τελειότητα των πιο σύγχρονων πολεμικών όπλων. Εκτός αυτού, ήταν και εύκολο να καλυφθεί ανά πάσα στιγμή.

Και πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στα ακόλουθα: Αργότερα, κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων για τον αφοπλισμό, έγιναν προσπάθειες να διαχωριστούν τα όπλα σε όπλα που ήταν πιο κατάλληλα για άμυνα και σε εκείνα που προορίζονταν κυρίως για επίθεση.

Πρέπει να τονίσω εδώ ότι η Γερμανία δεν διέθετε πλέον κανένα από εκείνα τα όπλα που θεωρήθηκαν κατάλληλα για την επίθεση. Όλα είχαν καταστραφεί ολοσχερώς. Και πρέπει να τονιστεί περαιτέρω ότι ακριβώς τα όπλα που είχαν κριθεί σαν κατάλληλα για επίθεση και κάποια συγκεκριμένα όπλα των εταίρων της ειρηνευτικής συνθήκης αναπτύχθηκαν, βελτιώθηκαν και αυξήθηκαν με τον πιο εξαιρετικό τρόπο.

Η Γερμανία είχε καταστρέψει όλα τα αεροπλάνα της και μάλιστα δεν ήταν μόνο ανυπεράσπιστη όσον αφορά τα ενεργά εναέρια όπλα, αλλά και ανυπεράσπιστη όσον αφορά τα παθητικά μέσα κάθε αντιαεροπορικής άμυνας.

Την ίδια εποχή, όμως, τα υπάρχοντα αεροσκάφη των συμβαλλομένων μερών όχι μόνο δεν καταστράφηκαν, όχι το αντίθετο, συνέχισαν να τα αναπτύσσουν με τον πιο εξαιρετικό τρόπο.

Η ταχύτητα των μαχητικών αεροσκαφών, για παράδειγμα, αυξήθηκε από περίπου 220 χλμ. στο τέλος του πολέμου, χάρη στις συνεχείς βελτιώσεις στους πιο σύγχρονους τύπους, σε σχεδόν 400 χλμ., ο οπλισμός των 2 πολυβόλων στα 3, 4 και 5 και, τέλος σε μικρά πυροβόλα, το ύψος ανόδου από 6.000 μέτρα στο τέλος του πολέμου σε 9.000, 10.000 και 11.000 μέτρα.

Αντί να καταστρέψουν τα υπάρχοντα βομβαρδιστικά αεροπλάνα όπως η Γερμανία, τα βελτίωσαν επιμελώς, τα ανέπτυξαν περαιτέρω και τα αντικατέστησαν από μεγαλύτερους και πιο τέλειους τύπους.

Όσον αφορά την ικανότητα μεταφορών το βάρος, μετά το τέλος του πολέμου αυξήθηκε από 500 έως 1.000 κιλά ωφέλιμου φορτίου σε 1.000 μέχρι 2.400, ακόμη και 3.000 κιλά, η ταχύτητα βελτιώθηκε από 125 έως 160 χλμ του μέσου όρου εκείνης της εποχής, σε 250 έως 280 για τα βομβαρδιστικά νύχτας και σε 350 χλμ για τα βομβαρδιστικά ημέρας και η ικανότητα ανύψωσης από τα 3.000 έως 4.000 μέτρα στο τέλος του πολέμου αυξήθηκε στα 6.000 και τα 7.000, και τελικά στα 9.000 μέτρα!

Ο εξοπλισμός αυξήθηκε από 2, 3 και 4 πολυβόλα σε 4, 6, και μέχρι και 8 πολυβόλα και τελικά μέχρι σε πυροβόλα. Οι συσκευές στόχευσης βελτιώθηκαν τόσο έξυπνα, που παραδέχθηκαν ανοιχτά ότι ήταν σε θέση

να καταστρέψουν με σχεδόν θανατηφόρα ακρίβεια τα αντικείμενα που στόχευαν. Τα βομβαρδιστικά καθέτου εφορμήσεως επανασχεδιάστηκαν πλήρως. Τα αποτελέσματα των εκρήξεων των βομβών έγιναν όλο και πιο τρομερά από το τέλος του πολέμου και ικανοποιούσαν την επιθυμία για αποτελεσματικότερη διάσπαση αερίων με νέες εφευρέσεις. Οι σύγχρονες εμπρηστικές βόμβες έχουν σκοπό να χρησιμοποιηθούν για την καταστροφή των κατοικιών, οι οποίες, όπως βεβαιώνουν τα τεχνικά περιοδικά των διαφόρων πλοηγών των αεροσκαφών, δεν μπορούν να σβηστούν.
Οι συσκευές πλοήγησης και στόχευσης αυτών των βομβαρδιστικών βελτιώνονταν συνεχώς και τελικά ανακοινώθηκε, πιθανώς σαν ο τελευταίος θρίαμβος της έννοιας του αφοπλισμού, ότι τώρα τα βομβαρδιστικά χωρίς πιλότους θα στοχεύουν και θα αδειάζουν με τηλεχειριστήριο πάνω στους ανυπεράσπιστους στόχους τους!
Ο αριθμός των αεροδιαδρόμων και των αεροδρομίων όχι μόνο δεν μειώθηκε, αλλά αυξήθηκε παντού, τα πολεμικά πλοία του ναυτικού απέκτησαν αεροσκάφη. Αλλά όχι μόνο δόθηκαν μαχητικά και βομβαρδιστικά αεροπλάνα στα διάφορα πολεμικά πλοία σαν επιπλέον όπλα, όχι, προχώρησαν και στην κατασκευή ειδικών γιγαντιαίων αεροπλανοφόρων και όλα αυτά κάτω από το γράμμα του «αφοπλισμού» ενός επιθετικού όπλου! Όλα αυτά μετά την εκπλήρωση της καθορισμένης υποχρέωσης από τη Συνθήκη ειρήνης των Βερσαλλιών για την καταστροφή των αεροσκαφών που πραγματοποίησε η Γερμανία.

Σύμφωνα με την υποχρέωση που της επιβλήθηκε, η Γερμανία κατέστρεψε τα άρματα μάχης από τον παγκόσμιο πόλεμο. Κατ' αυτό τον τρόπο, πιστή στη Συνθήκη, κατέστρεψε και διέλυσε ένα επιπλέον «επιθετικό όπλο».
Τώρα θα έπρεπε να ήταν υποχρέωση και των άλλων κρατών να αρχίσουν να καταστρέφουν τα άρματα μάχης τους απ' την πλευρά τους. Ωστόσο, όχι μόνο δεν συνέβη αυτή η καταστροφή, αλλά υπήρξε μια συνεχής βελτίωση τόσο από άποψη ταχύτητας όσο και από άποψη αντιαρματικής αντοχής και της ισχύος πυρός. Η ταχύτητα των αρμάτων μάχης του παγκοσμίου πολέμου που ήταν 4 έως 12 χλμ έχει αυξηθεί στα 30, 40, 50 και τελικά μέχρι τα 60 χλμ την ώρα!
Όταν η Γερμανία δεν είχε πλέον ούτε ένα πριτσίνι από τα πρώην άρματά της, η Γαλλία περνούσε από τον μεσαίο τύπο αρμάτων των 10 μέχρι 14 τόνων στο βαρύ τύπο των 25 μέχρι 30 τόνων και στο τέλος στους βαρύτερους τύπους περίπου 90 τόνων.
Ενώ οποιοδήποτε άρμα στο πεδίο της μάχης θα μπορούσε να διατρηθεί ακόμα και από ένα βλήμα 13 χιλιοστών, τα νέα πολεμικά τέρατα ήταν εξοπλισμένα με πλάκες θωράκισης από 50 έως 60 χιλιοστά και έτσι είχαν καταστεί άτρωτα ακόμη και στα βλήματα του πυροβολικού μάχης. Πα-

ράλληλα με αυτήν την φοβερή αμυντική βελτίωση αυτών των όπλων από άποψη ταχύτητας, βάρους, ικανότητας πρόσφυσης, ερμητικότητας, οπτικής ικανότητας και θωράκισης, πραγματοποιήθηκε και μια τεράστια ανάπτυξη των επιθετικών όπλων αυτών των πολεμικών μηχανών. Στη θέση των πολυβόλων MG ή των όπλων των 4-5 εκατοστών, τώρα εμφανίστηκαν συνδυασμοί. Άρματα μάχης με όπλα 7,5 εκατοστών, 10 εκατοστών, 15 εκατοστών και άνω δεν αποτελούν φαντασίωση, αλλά έχουν γίνει μια τρομερή πραγματικότητα.
Την ίδια περίοδο, που η Γερμανία κατέστρεφε τα άρματά της και περίμενε τώρα την ολοκλήρωση της καταστροφής των άλλων, αυτοί οι άλλοι κατασκεύαζαν πάνω από 13.000 νέα άρματα μάχης και τα αναβάθμιζαν και τα διεύρυναν με όλο και πιο τρομερό εξοπλισμό.

Σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης των Βερσαλλιών, η Γερμανία έπρεπε να καταστρέψει όλο το βαρύ πυροβολικό της. Και αυτό εκπληρώθηκε! Ενώ όμως, τα γερμανικά οβιδοβόλα και ολμοβόλα, τεμαχίστηκαν κάτω απ’ τα φλόγιστρα και πετάχτηκαν σαν παλιοσίδερα στους υψικαμίνους, τα συμβαλλόμενα μέρη όχι μόνο δεν κατέστρεψαν το βαρύ πυροβολικό τους με τον ίδιο τρόπο, αλλά αντιθέτως, ακόμα και εδώ προχώρησαν στην κατασκευή, στην ανάπτυξη, στην βελτίωση και στην τελειοποίησή τους.
Όταν εδώ και καιρό δεν είχαμε πλέον τους όλμους των 42 εκατοστών, πληροφορηθήκαμε ότι τα γαλλικά εργοστάσια είχαν κατασκευάσει επιτυχώς ένα όλμο 54 εκατοστών.
Έχουν δημιουργήσει όπλα μεγάλου βεληνεκούς με εμβέλεια 60 έως 120 χλμ σαν νέες κατασκευές. Ευφυέστατα, το νέο και πιο πρόσφατο βαρύ και βαρύτερο πυροβολικό κατηγοριοποιήθηκε για εύχρηστη μεταφορά και ρυμούλκηση, προκειμένου να αυξηθεί ο ελιγμός τους στο έπακρο με τη βοήθεια ρυμουλκών και ερπυστριοφόρων ρυμουλκών.
Αυτό έγινε με ένα όπλο, που έχει πραγματικά πολύ επιθετικό χαρακτήρα και σε απέναντι σ’ αυτό στη Γερμανία όχι μόνο δεν υπάρχει κάποιο αντίστοιχο όπλο, αλλά ούτε καν η δυνατότητα μιας καθαρά αμυντικής αντιμετώπισης.

Όπλα αερίων: Η Γερμανία έπρεπε σύμφωνα με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, σαν προϋπόθεση για τον αφοπλισμό των συμβαλλομένων μερών, να καταστρέψει όλα τα όπλα αερίων και το έπραξε. Στα άλλα κράτη χρησιμοποιήθηκαν τα χημικά εργαστήρια, όχι φυσικά για να απαλλαγούν από αυτό το όπλο, αλλά, αντίθετα, για να το βελτιώσουν με ανήκουστο τρόπο. Από καιρό σε καιρό με κάθε ειλικρίνεια έδιναν στον κόσμο τα εκπληκτικά νέα για την επιτυχή ανακάλυψη ενός νέου και ακόμη πιο θανατηφόρου αερίου, καθώς και νέων χειροβομβίδων και βομβών με τις οποίες θα ριχθεί.

Υποβρύχια: Και εδώ, η Γερμανία σύμφωνα με τις παραγράφους της Συνθήκης των Βερσαλλιών για να καταστήσει δυνατό τον διεθνή αφοπλισμό εκπλήρωσε πιστά την υποχρέωσή της. Οτιδήποτε που ακόμη και να έμοιαζε με υποβρύχιο κομματιάστηκε εντελώς με τα φλόγιστρα κοπής, διαλύθηκε και αχρηστεύτηκε.

Ο κόσμος όμως γύρω της όχι μόνο δεν έχει ακολουθήσει αυτό το παράδειγμα, όχι, όχι μόνο διατήρησε τα αποθέματά του, που του έχουν απομείνει από τον πόλεμο, αλλά αντίθετα, συνεχώς τα συμπληρώνει, τα βελτιώνει και τα αυξάνει. Η αύξηση του εκτοπίσματος ανέβηκε τελικά σε σκάφη των 3.000 τόνων, η ενίσχυση του εξοπλισμού αυξήθηκε με κανόνια των 20 εκατοστών. Ο αριθμός των σωλήνων εκτοξευτών τορπιλών αυξήθηκε ανά σκάφος, αυξήθηκε το διαμέτρημά τους και στις ίδιες τις τορπίλες αυξήθηκε το εύρος και το εκρηκτικό τους αποτέλεσμα. Η ακτίνα δράσης αυτών των υποβρυχίων αυξήθηκε πάρα πολύ σε σύγκριση με εκείνων του πολέμου, το βάθος κατάδυσης επεκτάθηκε περαιτέρω, ο οπτικός εξοπλισμός τελειοποιήθηκε έξυπνα. Αυτή ήταν η συμβολή στον αφοπλισμό από την πλευρά των κρατών, που είχαν δεσμευτεί στη Συνθήκη των Βερσαλλιών, να ακολουθήσουν από τη δική τους πλευρά το γερμανικό παράδειγμα και έτσι να καταστρέψουν το όπλο των υποβρυχίων.

Αυτά είναι μόνο μερικά γεγονότα. Θα μπορούσαν να συμπληρωθούν και να ολοκληρωθούν προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Συνολικά, είναι αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να τεκμηριωθούν ανά πάσα στιγμή, ότι αντίθετα με τις υποχρεώσεις της Συνθήκης των Βερσαλλιών, όχι μόνο δεν ακολουθήθηκε ο αφοπλισμός, αλλά αντίθετα πραγματοποιήθηκε μια συνεχής αύξηση και βελτίωση πολεμικών μηχανών υψηλής ποιότητας.
Έκαναν λοιπόν αυτό, που όχι μόνο δεν ήταν σύμφωνο με τις προθέσεις του Προέδρου Ουίλσον, αλλά και, σύμφωνα με τις απόψεις των σημαντικότερων εκπροσώπων της άλλης πλευράς, ήταν ακριβώς αντίθετο με τις υπογεγραμμένες υποχρεώσεις της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Εάν όλα αυτά δεν είναι μια κατάφωρη παραβίαση της Συνθήκης και μάλιστα μονομερής παραβίαση της Συνθήκης, αφού ο άλλος εταίρος έχει εκπληρώσει πλήρως τις υποχρεώσεις του, θα είναι δύσκολο να δούμε στο μέλλον τι νόημα μπορεί να έχει οποιαδήποτε υπογραφή συνθηκών.
Όχι, γι’ αυτό δεν υπάρχει κανένα ελαφρυντικό και καμία δικαιολογία!
Διότι η Γερμανία με την πλήρη αμυντική της αδυναμία και την έλλειψη των όπλων ήταν πράγματι ο,τιδήποτε άλλο παρά κίνδυνος για τα άλλα κράτη.
Παρόλο που περίμενε μάταια για χρόνια για να εκπληρώσει η άλλη πλευρά τις υποχρεώσεις της βάσει της Συνθήκης, η Γερμανία ωστόσο

συνέχισε να είναι έτοιμη να μην αρνηθεί το δώσει το χέρι της σε μια πραγματική συλλογική συνεργασία. Ο Άγγλος λόρδος σφραγιδοφύλακας κύριος Ήντεν θεωρεί, ότι η βούληση για την επίτευξη μιας ισότητας στον αριθμητικό προσδιορισμό των στρατιωτικών δυνάμεων ήταν εμφανής παντού. Τότε όμως είναι ακόμη πιο λυπηρό το γεγονός, ότι δεν αντλούνται από αυτήν πρακτικές συνέπειες. Δεν ήταν η Γερμανία που κατέστρεψε το σχέδιο ενός στρατού 200.000 ανδρών για όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, αλλά ήταν τα άλλα κράτη που δεν ήθελαν να αφοπλιστούν. Και τελικά δεν ήταν η Γερμανία που απέρριψε την αγγλική πρόταση διαμεσολάβησης την άνοιξη του 1934, αλλά ήταν η γαλλική κυβέρνηση που διέκοψε τις διαπραγματεύσεις στις 17 Απριλίου 1934.

Πολλές φορές σήμερα εκφράζεται η ελπίδα ότι η ίδια η Γερμανία θα μπορούσε να προωθήσει ένα εποικοδομητικό σχέδιο. Λοιπόν, έχω κάνει τέτοιες προτάσεις όχι μια φορά αλλά επανειλημμένα. Εάν το εποικοδομητικό μου σχέδιο για έναν στρατό 300.000 ανδρών είχε γίνει αποδεκτό, τότε ίσως σήμερα κάποιες ανησυχίες να ήταν λιγότερες και κάποια βάρη ελαφρύτερα. Αλλά, είναι σχεδόν άσκοπο να παρουσιάζουμε εποικοδομητικά σχέδια εάν η απόρριψή τους μπορεί να θεωρηθεί εξαρχής βέβαιη. Αν, παρ’ όλα αυτά, αποφασίζω να δώσω για ακόμη μια φορά μια σκιαγράφηση των σκέψεών μας, τότε το κάνω απλώς από ένα αίσθημα υποχρέωσης να κάνουμε το παν, προκειμένου να επανέλθει στην Ευρώπη η απαραίτητη εσωτερική ασφάλεια και στους ευρωπαϊκούς λαούς το αίσθημα αλληλεγγύης. Αλλά τώρα που τα άλλα κράτη όχι μόνο απέτυχαν να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις αφοπλισμού τους, αλλά και όλες οι προτάσεις για τον περιορισμό των εξοπλισμών απορρίφθηκαν, ένιωσα υποχρεωμένος ενώπιον του Θεού και της συνείδησής μου σαν Αρχηγός του Γερμανικού έθνους, ενόψει του σχηματισμού νέων στρατιωτικών συμμαχιών καθώς και του καθορισμού της δύναμης του ρωσικού στρατού στην ειρήνη σε 960.000 άνδρες και μετά τη λήψη της πληροφορίας ότι η Γαλλία προχωρά στην εισαγωγή της διετούς θητείας, να προχωρήσω στην αποκατάσταση της ισότητας της Γερμανίας, που της έχουν αρνηθεί διεθνώς, λόγω του ανώτερου δικαιώματος της ύπαρξης του ίδιου του έθνους. Δεν ήταν η Γερμανία που παραβίασε την υποχρέωση της Συνθήκης, αλλά εκείνα τα κράτη που μας ανάγκασαν να αναλάβουμε αυτήν την ανεξάρτητη δράση. Διότι η καθιέρωση της γενικής στράτευσης και η δημοσίευση του νόμου για την ίδρυση των νέων γερμανικών ενόπλων δυνάμεων δεν ήταν τίποτα περισσότερο από την επάνοδο της Γερμανίας σε ένα κράτος με ίσα δικαιώματα, που δεν θα απειλεί κανέναν, αλλά θα εγγυάται την ασφάλεια της Γερμανίας.

Σε αυτό το σημείο δεν μπορώ να μην εκφράσω την έκπληξή μου σε έναν ορισμό που ακούσαμε από το στόμα του πρωθυπουργού της Αγγλίας

Μακντόναλντ ο οποίος, όσον αφορά την ανασύσταση των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων, είπε ότι τα άλλα κράτη από την πλευρά τους τελικά, είχαν δίκιο που σταμάτησαν τον αφοπλισμό τους. Εάν αυτή η αντίληψη γίνει κοινό κτήμα όλων, πολλά μπορούν να αναμένονται στο μέλλον! Διότι, σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, κάθε παραβίαση της συνθήκης θα βρίσκει αργότερα δικαιολογία στον ισχυρισμό ότι και ο άλλος εταίρος πιθανότατα θα παραβιάσει αυτή τη συνθήκη, αυτό σημαίνει επομένως: Οι Α και Β συνάπτουν μια συνθήκη. Ο Β εκπληρώνει την υποχρέωσή του, ο Α παραβιάζει την υποχρέωσή του. Μετά από χρόνια προειδοποιήσεων, ο Β δηλώνει τελικά ότι η συνθήκη δεν ισχύει πλέον γι' αυτόν, οπότε ο Α δικαιούται τώρα να δηλώσει ότι η προηγούμενη παραβίαση της συνθήκης δικαιολογείται ηθικά αργότερα, καθώς και ο Β πλέον έχει αποσυρθεί από τη συνθήκη.

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα απλώς να ασχοληθώ εν συντομία με τους ισχυρισμούς και τις συκοφαντίες που στρέφονται κατά της επανασύστασης των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων.

Λέγεται ότι, πρώτον η Γερμανία δεν απειλείται από κανέναν, και δεύτερον, ότι επομένως δεν είναι κατανοητό γιατί η Γερμανία εξοπλίζεται.

Εδώ θα προέκυπτε η αντερώτηση, γιατί η άλλη πλευρά, η οποία σε κάθε περίπτωση θα μπορούσε να αισθάνεται λιγότερο απειλούμενη από μια αφοπλισμένη Γερμανία παρά το αντίστροφο, δεν σταμάτησε από την πλευρά της τους εξοπλισμούς και την τελική τους αποσυναρμολόγηση; Αλλά αν κάποιος ισχυριστεί ότι η Γερμανία απειλεί τα άλλα έθνη με τον επανεξοπλισμό της, τότε ο εξοπλισμός των άλλων κρατών δεν ήταν τουλάχιστον μια ακόμη ισχυρότερη απειλή για την αφοπλισμένη και ανυπεράσπιστη Γερμανία;

Πιστεύω, ότι στην προκειμένη περίπτωση υπάρχουν δύο τινά. Εάν οι εξοπλισμοί αποτελούν απειλή για την ειρήνη, τότε αυτό ισχύει για όλα τα κράτη. Εάν δεν αποτελούν απειλή πολέμου, τότε δεν είναι για κανέναν. Δεν είναι αποδεκτό, μια ομάδα κρατών να παρουσιάζουν τον εξοπλισμό τους σαν κλαδί ελιάς της ειρήνης, αλλά το εξοπλισμό των άλλων σαν όργανο του διαβόλου. Το άρμα είναι άρμα και η βόμβα είναι βόμβα. Η άποψη, ότι ο κόσμος μπορεί για πάντα να χωριστεί σε κράτη με διαφορετικά δικαιώματα, μπορεί να αναγνωριστεί μόνο μονόπλευρη. Σε κάθε περίπτωση, το γερμανικό έθνος δεν θέλει να θεωρηθείτε και να αντιμετωπίζεται για πάντα σαν ένα έθνος δεύτερης κατηγορίας ή κατώτερο. Η αγάπη μας για την ειρήνη είναι ίσως μεγαλύτερη από αυτήν των άλλων λαών, γιατί έχουμε υποφέρει περισσότερο από αυτόν τον ολέθριο πόλεμο. Κανείς από εμάς δεν σκοπεύει να απειλήσει κανέναν. Αλλά όλοι είμαστε αποφασισμένοι να διασφαλίσουμε και να διατηρήσουμε την ισότητα για τον γερμανικό λαό. Και αυτή η ισότητα όμως είναι και η πρώτη προϋπόθεση για οποιαδήποτε πρακτική και συλ-

λογική συνεργασία μεταξύ των εθνών!
Εφόσον κάποιος έχει απώτερα κίνητρα σε σχέση με αυτά, μπορεί να ειπωθεί εξαρχής ότι δεν μπορεί να επιτευχθεί μια πραγματικά επιτυχημένη ευρωπαϊκή συνεργασία. Κατέχοντας απόλυτα ίσα δικαιώματα, η Γερμανία δεν θα αρνηθεί ποτέ να λάβει μέρος σε έργα που προορίζονται να υπηρετήσουν την ανθρώπινη ειρήνη, την πρόοδο και την οικονομική ευημερία. Νομίζω όμως, ότι σε αυτό το σημείο δεν επιτρέπεται να αποσιωπήσω την κριτική για ορισμένες μεθόδους, οι οποίες, ήταν υπεύθυνες για την αποτυχία πολλών καλοπροαίρετων προσπαθειών, επειδή επινοήθηκαν στο πνεύμα της Συνθήκης ειρήνης των Βερσαλλιών.
Ο κόσμος σήμερα ζει στην εποχή των συνεδρίων. Όταν τόσες πολλές από αυτές τις συναθροίσεις αποτυγχάνουν εντελώς, τότε η αιτία αυτής της απογοήτευσης συχνά δεν είναι στον τρόπο με τον οποίο καταρτίζεται το πρόγραμμα και καθορίζονται οι στόχοι. Κάθε υπουργικό συμβούλιο νιώθει – όπως και όλα τα άλλα – την ανάγκη, να κάνει κάτι για την ειρήνη που θεωρείται ότι απειλείται. Τώρα, αντί πρώτα να υποβάλουμε σε όλους τους εμπλεκόμενους τη γενική ιδέα με την επιθυμία να γνωρίσουν τις απόψεις των επιμέρους κρατών ή των κυβερνήσεών τους σχετικά με τους πιθανούς τρόπους και τα μέσα αντιμετώπισης και επίλυσης αυτού του ζητήματος, καταρτίζεται ένα τέλειο πρόγραμμα μεταξύ δύο ή τριών νομικών γραφείων. Ωστόσο, κανείς δεν μπορεί να μην σκεφτεί μερικές φορές, ότι με τον καθορισμό του περιεχομένου των αποφάσεων που πρέπει να ληφθούν, παίζει ρόλο η επιθυμία σαν πατέρας στη σκέψη, προκαλώντας την αποτυχία, μέσω της ανάμειξης του τι είναι εφικτό και τι αδύνατο, εις βάρος εκείνων που καλούνται να συμμετάσχουν αργότερα. Διότι εάν δύο ή τρία κράτη συμφωνήσουν σε ένα πρόγραμμα που έχει καθοριστεί μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, άλλα που καλούνται να συμμετάσχουν αργότερα και έχουν μόνο γνώση αυτού του προγράμματος, λένε ότι αυτό το πρόγραμμα είναι ένα αδιαίρετο σύνολο και είτε πρέπει να γίνει αποδεκτό είτε να απορριφθεί στο σύνολό του. Δεδομένου ότι σε ένα τέτοιο πρόγραμμα μπορούν φυσικά να βρεθούν και πολύ καλές ιδέες, το κράτος που δεν συμφωνεί με ολόκληρο το σχέδιο φέρει την ευθύνη για την αποτυχία και του χρήσιμου μέρους. Αυτή η διαδικασία θυμίζει πολύ την πρακτική ορισμένων διανομέων ταινιών, οι οποίοι, κατ' αρχήν, παρέχουν καλές και κακές ταινίες μόνο όταν ενωθούν μαζί. Μια τέτοια διαδικασία είναι κατανοητή μόνο σαν ένα τελευταίο αταβιστικό φαινόμενο, που έχει τις ρίζες του στο μοντέλο των λεγόμενων ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων των Βερσαλλιών. Καταρτίζεται ένα πρόγραμμα, παραδίδεται υπαγορευμένο στο τρίτο μέλος και το όλο θέμα ανακηρύσσεται επίσημα σαν υπογεγραμμένη συνθήκη! Σύμφωνα με αυτή τη συνταγή, έγινε τότε μια προσπάθεια να έρθει ο μεγαλύτερος αγώνας της παγκόσμιας ιστορίας στο

ευεργετικό τέλος του που τόσο πολύ επιθυμούσαν οι λαοί. Οι συνέπειες αυτής της διαδικασίας ήταν κάτι παραπάνω από θλιβερές, όχι μόνο για τους ηττημένους, αλλά και για τους νικητές.

Όσον αφορά τη Γερμανία, μπορώ να πω μόνο τα εξής σαν απάντηση σε τέτοιες προσπάθειες:
Στο μέλλον δεν θα λάβουμε μέρος σε κανένα συνέδριο στη διαμόρφωση του προγράμματος του οποίου δεν έχουμε συμμετάσχει από την αρχή. Δεν έχουμε την πρόθεση, όταν δύο ή τρία κράτη δημιουργούν ένα συμβατικό δικαστήριο να πάρουμε εμείς την πρώτη γεύση σαν τρίτο μέλος. Μ' αυτό δεν θέλω να πω, ότι δεν επιφυλασσόμαστε της ελευθερίας να μην δώσουμε τη συγκατάθεσή μας και την υπογραφή μας σε συμβάσεις εκ των υστέρων επειδή δεν συμμετείχαμε στη σύνταξή τους ή στα συνέδρια. Φυσικά και όχι! Είναι πολύ πιθανό μια συνθήκη, αν και δεν συμμετείχαμε στη σύνταξή της ή στη διάσκεψη η οποία την έθεσε σε ψήφισμα για ορισμένα κράτη, εντούτοις, στην τελική μορφή μπορεί να μας ικανοποιεί και να μας φαίνεται χρήσιμη. Τότε δεν θα διστάσουμε ενδεχομένως να δώσουμε τη συγκατάθεσή μας και την προσχώρησή μας σε μια τέτοια σύμβαση, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό είναι επιθυμητό ή εφικτό. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ πρέπει να επιφυλάσσεται του δικαιώματος να κρίνει μόνη της αυτή την υπόθεση.

Πρέπει όμως να τονίσω για άλλη μια φορά ότι η μέθοδος σύνταξης προσχεδίων προγραμμάτων για συνέδρια που φέρουν τον τίτλο «Όλα ή τίποτα» φαίνεται να είναι λάθος.
Γενικά, θεωρώ μια τέτοια αρχή μη πρακτική στην πολιτική ζωή. Πιστεύω ότι θα μπορούσαν να επιτευχθούν πολύ περισσότερα για την ειρήνευση της Ευρώπης, εάν ήταν έτοιμη να ικανοποιηθεί με όσα θα μπορούσαν να επιτευχθούν κατά περίπτωση. Τα τελευταία χρόνια δεν υπήρξε σχεδόν καμία πρόταση για ένα σύμφωνο προς συζήτηση στην οποία το ένα ή το άλλο σημείο να μην είχαν γίνει γενικά αποδεκτά χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση. Αλλά επιβεβαιώνοντας μια άρρηκτη σύνδεση με άλλα σημεία, μερικά απ' τα οποία ήταν πιο δύσκολα, μερικά απαράδεκτα για μεμονωμένα κράτη, προτίμησαν να αφήσουν ανολοκλήρωτα τα καλά πράγματα και το όλο θέμα να αποτύχει.
Και εμένα μου φαίνεται επικίνδυνο να γίνεται κατάχρηση της θεωρίας του διαχωρισμού της ειρήνης σαν πρόσχημα για διαδικασίες που εξυπηρετούν λιγότερο τη συλλογική ασφάλεια παρά τις συλλογικές προετοιμασίες για πόλεμο, ηθελημένα ή ακούσια. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος πρέπει να είναι μια κραυγή προειδοποίησης εδώ. Δεν νομίζω ότι η Ευρώπη μπορεί για δεύτερη φορά να επιβιώσει από μια τέτοια καταστροφή χωρίς το πιο τρομερό τράνταγμα. Αλλά μια τέτοια καταστροφή μπορεί να συμβεί ακόμα πιο εύκολα, όσο περισσότερο ένα

δίκτυο διασταυρούμενων διεθνών υποχρεώσεων καθιστά αδύνατο τον εντοπισμό μιας μικρής σύγκρουσης και αυξάνει τον κίνδυνο να παρασυρθούν πολλά κράτη και ομάδες κρατών. Όσον αφορά τη Γερμανία, δεν θέλω να αφήσω καμία αμφιβολία ως προς τα εξής:

Η Γερμανία ενέκρινε επίσημα και εγγυήθηκε τα σύνορα με τη Γαλλία που προέκυψαν από το δημοψήφισμα στο Σάαρ. Η Γερμανία έχει συνάψει μια συνθήκη μη επίθεσης με την Πολωνία χωρίς να λαμβάνει υπόψη το παρελθόν, σαν άλλη μια περισσότερο από χρήσιμη συνεισφορά στην ευρωπαϊκή ειρήνη, που όχι μόνο θα την τηρήσει τυφλά, αλλά από την οποία έχουμε μόνο μια επιθυμία, να ανανεώνεται εκ νέου σε κάθε λήξη της καθορισμένης περιόδου και να αυξάνει τη φιλία που θα εμβαθύνει τις σχέσεις μας. Τα κάναμε όλα αυτά, αν και, για παράδειγμα, αποκηρύξαμε για πάντα την Αλσατία-Λωρραίνη, μια περιοχή για την οποία και εμείς κάναμε δύο μεγάλους πολέμους. Το κάναμε για να γλυτώσουμε, ειδικά τον γερμανικό λαό μας, από περισσότερη αιματοχυσία στο μέλλον. Είμαστε πεπεισμένοι ότι αυτό όχι μόνο θα ωφελήσει περισσότερο τον λαό μας, αλλά και αυτή την παραμεθόρια περιοχή. Από την πλευρά μας, θέλουμε να κάνουμε ό, τι μπορούμε για να επιτύχουμε μια πραγματική ειρήνη και φιλία με τον γαλλικό λαό. Με την κατανόηση και τη θερμή φιλία των ειλικρινών εθνικιστών, αναγνωρίζουμε το πολωνικό κράτος σαν την πατρίδα ενός μεγάλου πατριωτικού λαού. Αλλά αν εμείς θέλουμε να γλυτώσουμε τον γερμανικό λαό από μια νέα αιματοχυσία, ακόμη και όταν χρειάζεται μια θυσία, τότε δεν σκεφτόμαστε να χύσουμε αδιακρίτως το αίμα μας για ξένα συμφέροντα. Δεν σκεφτόμαστε να πουλήσουμε τον γερμανικό λαό μας, τους άνδρες και τους γιους μας για οποιαδήποτε πιθανή σύγκρουση που δεν προκαλείται ούτε μπορεί να επηρεαστεί από εμάς!
Ο γερμανός στρατιώτης δεν θα λύγιζε σε τέτοιου είδους πράγματα, και αγαπάμε το λαό μας πάρα πολύ για να μπορέσουμε να το συμβιβάσουμε με το αίσθημα ευθύνης μας, να δεσμευτούμε σε μη προβλέψιμες υποχρεώσεις για βοήθεια.
Με αυτόν τον τρόπο εμείς πιστεύουμε ότι εξυπηρετούμε καλύτερα και την υπόθεση της ειρήνης. Γιατί μπορεί μόνο να αυξήσει το απαραίτητο αίσθημα ευθύνης κάθε μεμονωμένου κράτους, όταν δεν γνωρίζει εξαρχής ότι έχει μεγάλους και ισχυρούς στρατιωτικούς συμμάχους στη σύγκρουσή του. Τέλος, και εδώ υπάρχουν ορισμένα πράγματα που είναι πιθανά και πράγματα που είναι αδύνατα.

Σαν παράδειγμα θα ήθελα να αναφερθώ εν συντομία στο Ανατολικό Σύμφωνο που μας προτάθηκε.
Σ’ αυτήν διαπιστώσαμε την υποχρέωση παροχής βοήθειας η οποία, είμαστε πεπεισμένοι, ότι μπορεί να οδηγήσει σε συνέπειες που δεν είναι

καθόλου προβλέψιμες. Το γερμανικό Ράιχ και ιδιαίτερα η σημερινή γερμανική κυβέρνηση δεν έχουν άλλη επιθυμία από το να αντιμετωπίσουν ειρηνικά και φιλικά όλα τα γειτονικά κράτη. Έχουμε αυτά τα συναισθήματα όχι μόνο για τα μεγάλα κράτη που μας περιβάλλουν, αλλά και για τα μικρά. Και μάλιστα βλέπουμε στην ύπαρξή τους, εφόσον είναι πραγματικά ανεξάρτητα, έναν επιθυμητό, ειρηνικό, ουδέτερο παράγοντα στα σύνορά μας που παρεμπιπτόντως είναι τόσο ανοιχτά και απροστάτευτα στρατιωτικά. Όσο κι αν εμείς οι ίδιοι αγαπάμε την ειρήνη, δεν είναι στο χέρι μας να αποτρέψουμε το ξέσπασμα συγκρούσεων μεταξύ κρατών, ειδικά στην Ανατολή. Το να προσδιοριστεί ποιος είναι ο ένοχος είναι απείρως δύσκολο από μόνο του σε μια τέτοια περίπτωση. Αυτή η θέση, ευλογημένη από τη θεϊκή ενόραση, που θα μπορούσε να βρει και να εκφράσει την αιώνια αλήθεια εδώ δεν υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο. Μόλις η μανία του πολέμου κυλήσει πάνω στους λαούς, ο σκοπός αρχίζει να δικαιώνει κάθε μέσο. Και στους ανθρώπους συνήθως, η γνώση για το ποιος έχει δίκιο και ποιος φταίει γρήγορα σκοτεινιάζει. Έχουν περάσει περισσότερα από είκοσι χρόνια από την έναρξη του παγκόσμιου πολέμου και κάθε έθνος ζει με την ιερή πεποίθηση ότι το δίκαιο είναι με το μέρος του και η ενοχή στον αντίπαλο. Φοβάμαι ότι στην αρχή μιας τέτοιας σύγκρουσης οι υποχρεώσεις παροχής βοήθειας θα οδηγήσουν λιγότερο στην αναγνώριση του ποιος είναι ο επιτιθέμενος παρά στην υποστήριξη του κράτους που είναι χρήσιμο για τα δικά του συμφέροντα. Η υπόθεση της ελευθερίας θα μπορούσε ίσως να εξυπηρετηθεί καλύτερα εάν σε περίπτωση έκρηξης μιας σύγκρουσης, ο κόσμος αποσυρόταν αμέσως και από τις δύο πλευρές και σταματούσε να παρέχει όπλα στη διαμάχη από την αρχή. Εκτός από αυτές τις βασικές εκτιμήσεις, υπάρχει ακόμα μια ειδική περίπτωση εδώ. Η σημερινή Γερμανία είναι ένα εθνικοσοσιαλιστικό κράτος. Ο κόσμος των ιδεών που κυριαρχεί σε εμάς είναι εκ διαμέτρου αντίθετος με αυτόν της Σοβιετικής Ρωσίας.

Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ένα δόγμα που αφορά αποκλειστικά τον γερμανικό λαό. Ο μπολσεβικισμός τονίζει τη διεθνή του αποστολή.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές πιστεύουμε ότι μακροπρόθεσμα ο άνθρωπος μπορεί να είναι ευτυχισμένος μόνο ανάμεσα στο δικό του λαό. Εμείς ζούμε με την πεποίθηση ότι η ευτυχία και τα επιτεύγματα της Ευρώπης είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την ύπαρξη ενός συστήματος ανεξάρτητων ελεύθερων εθνικών κρατών. Ο μπολσεβικισμός κηρύττει την ίδρυση μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας και αναγνωρίζει μόνο ένα τμήμα μιας κεντρικής διεθνούς.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές αναγνωρίζουμε ότι κάθε λαός έχει δικαίωμα στη δική του εσωτερική ζωή σύμφωνα με τις δικές του ανάγκες και τη δική του φύση.

Ο μπολσεβικισμός, από την άλλη, θέτει δογματικές θεωρίες που πρέπει

να γίνουν αποδεκτές από όλους τους λαούς, ανεξάρτητα από την ιδιαίτερη φύση τους, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, τις παραδόσεις τους κ.λ.π.

Ο εθνικοσοσιαλισμός τάσσεται υπέρ της επίλυσης κοινωνικών προβλημάτων, ζητημάτων και εντάσεων στο δικό του έθνος, με μεθόδους που συνάδουν με τις κοινές μας ανθρώπινες, πνευματικές, πολιτιστικές και οικονομικές πεποιθήσεις, παραδόσεις και συνθήκες.

Ο μπολσεβικισμός κηρύττει τη διεθνή ταξική πάλη, τη διεθνή παγκόσμια επανάσταση με τα όπλα του τρόμου και της βίας.

Ο εθνικοσοσιαλισμός αγωνίζεται για τη γεφύρωση και τη επακόλουθη εξίσωση των διαφορών στη ζωή και την ένωση όλων στα κοινά οφέλη.

Ο μπολσεβικισμός διδάσκει την εξουδετέρωση μιας υποτιθέμενης ταξικής διακυβέρνησης με την βία της δικτατορίας μιας άλλης τάξης.

Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν δίνει καμία σημασία σε μια υποτιθέμενη θεωρητική κυριαρχία της εργατικής τάξης, αλλά κυρίως στην πρακτική βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής της και του βιοτικού της επιπέδου.

Ο μπολσεβικισμός παλεύει για μια θεωρία και, γι' αυτήν, θυσιάζει εκατομμύρια ανθρώπους, τεράστιες αξίες παραδοσιακού πολιτισμού και παραδόσεων, και επιτυγχάνει, σε σύγκριση με εμάς, μόνο ένα πολύ χαμηλό βιοτικό επίπεδο για όλους.

Σαν εθνικοσοσιαλιστές, οι καρδιές μας είναι γεμάτες θαυμασμό και σεβασμό για τα μεγάλα επιτεύγματα του παρελθόντος, όχι μόνο του δικού μας λαού, αλλά και πολύ πιο πέρα. Είμαστε ευτυχείς που ανήκουμε σε μια ευρωπαϊκή πολιτιστική κοινότητα που έχει αφήσει το στίγμα της στον σημερινό κόσμο σε τόσο μεγάλη κλίμακα.

Ο μπολσεβικισμός απορρίπτει αυτό το πολιτιστικό επίτευγμα της ανθρωπότητας και ισχυρίζεται ότι βρήκε την αρχή της πραγματικής πολιτιστικής και ανθρώπινης ιστορίας τη χρονιά της γέννησης του μαρξισμού.

Εμείς, οι εθνικοσοσιαλιστές, μπορεί να μην έχουμε την ίδια άποψη με τις εκκλησιαστικές μας οργανώσεις σε αυτό ή εκείνο το οργανωτικό ζήτημα. Αλλά ποτέ δεν θέλουμε την έλλειψη πίστης στη θρησκεία ή σε οποιαδήποτε πίστη, και δεν επιθυμούμε οι εκκλησίες μας να γίνουν κλαμπ ή κινηματογράφοι.

Ο μπολσεβικισμός διδάσκει την αθεΐα και ενεργεί ανάλογα.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές βλέπουμε στην ιδιωτική ιδιοκτησία ένα υψηλότερο επίπεδο ανθρώπινης οικονομικής ανάπτυξης, η οποία σύμφωνα με τις διαφορές στις επιδόσεις ελέγχει τη διαχείριση των όσων έχουν επιτευχθεί δίνοντας τη δυνατότητα και διασφαλίζοντας το πλεονέκτημα ενός υψηλότερου βιοτικού επιπέδου για όλους.

Ο μπολσεβικισμός καταστρέφει όχι μόνο την ιδιωτική ιδιοκτησία αλλά και την ιδιωτική πρωτοβουλία και την ετοιμότητα για ανάληψη ευθύνης. Σαν αποτέλεσμα, δεν μπόρεσε να σώσει εκατομμύρια ανθρώπους από τη

δυστυχία, ακόμη και την πείνα, στη Ρωσία, το μεγαλύτερο αγροτικό κράτος στον κόσμο.
Θα ήταν αδιανόητο να μεταφερθεί μια τέτοια καταστροφή στη Γερμανία, επειδή, επί του παρόντος, στη Ρωσία υπάρχουν μόνο 10 κάτοικοι της πόλης για κάθε 90 κατοίκους της υπαίθρου, αλλά στη Γερμανία υπάρχουν μόνο 25 αγρότες για κάθε 75 κατοίκους της πόλης!
Θα μπορούσε κανείς να ασχοληθεί με αυτό το θέμα επ' αόριστον. Τόσο εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές όσο και οι μπολσεβίκοι είμαστε της πεποίθησης ότι τους κόσμους μας τους χωρίζει, ένα χάσμα που δεν μπορεί ποτέ να γεφυρωθεί. Αλλά πέρα από αυτό μας χωρίζουν περισσότεροι από 400 δολοφονημένοι σύντροφοι του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος, χιλιάδες άλλοι εθνικοσοσιαλιστές σε άλλες ενώσεις που σκοτώθηκαν αποκρούοντας τις εξεγέρσεις των μπολσεβίκων, χιλιάδες στρατιώτες και αστυνομικές ομάδες που πυροβολήθηκαν και σφαγιάστηκαν πολεμώντας για να προστατεύσουν το Ράιχ και τα κρατίδια ενάντια στις ατέλειωτες κομμουνιστικές εξεγέρσεις και πάνω από 43.000 τραυματίες μόνο στο NSDAP. Χιλιάδες από αυτούς έμειναν μερικώς τυφλωμένοι, μερικώς ανάπηροι για όλη τη διάρκεια της ζωής τους.
Στο βαθμό που ο μπολσεβικισμός είναι ρωσική υπόθεση, δεν μας ενδιαφέρει καθόλου. Κάθε λαός πρέπει να βρει τη δική του σωτηρία. Στο βαθμό που αυτός ο μπολσεβικισμός μάγεψε και τη Γερμανία, είμαστε οι πιο οργισμένοι και οι πιο φανατικοί εχθροί του.

Γεγονός είναι ότι ο μπολσεβικισμός αισθάνεται και δρα σαν μια παγκόσμια επαναστατική ιδέα και κίνημα. Έχω εδώ μόνο μια επιλογή από τα επαναστατικά γεγονότα των τελευταίων 15 χρόνων, στα οποία ο μπολσεβίκικος Τύπος, η μπολσεβίκικη λογοτεχνία και εξέχοντες μπολσεβίκοι πολιτικοί και ρήτορες παραδέχτηκαν ανοιχτά την αλληλεγγύη τους, και μάλιστα καυχήθηκαν γι' αυτήν.
Νοέμβριος 1918 – Επαναστάσεις στην Αυστρία και τη Γερμανία·
Μάρτιος 1919 – προλεταριακή επανάσταση στην Ουγγαρία· εξέγερση στην Κορέα· Απρίλιος – επαναστατικό συμβούλιο στη Βαυαρία·
Σεπτέμβριος 1920 – Κατάληψη εργοστασίων από τους εργάτες στην Ιταλία·
Μάρτιος 1921 – εξέγερση των προλεταριάτων πρωτεργατών στη Γερμανία·
Φθινόπωρο1923 – επαναστατική κρίση στη Γερμανία·
Δεκέμβριος 1924 – εξέγερση στην Εσθονία·
Απρίλιος 1925 – εξέγερση στο Μαρόκο·
Ιούλιος 1927 – εργατική εξέγερση στη Βιέννη·
Απρίλιος 1925 – Έκρηξη στον καθεδρικό ναό της Σόφιας· επαναστατικά κινήματα στην Κίνα από το 1925·

Δεκέμβριος 1926 – στις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες (Ιάβα) αποφεύχθηκε έγκαιρα μια κομμουνιστική εξέγερση·
1927 – διεύρυνση της επανάστασης στην Κίνα· κομμουνιστικό κίνημα νέγρων στις Ηνωμένες Πολιτείες·
Στρατολόγηση κομμουνιστών πρακτόρων στα κράτη της Βαλτικής·
1928 – Στράτευση κομμουνιστικών οργανώσεων σε Ισπανία, Πορτογαλία, Ουγγαρία, Βολιβία, Λετονία, Ιταλία, Φινλανδία, Εσθονία, Λιθουανία, Ιαπωνία·
κομμουνιστικές ταραχές στην Κίνα·
κομμουνιστικές ζυμώσεις στη Μακεδονία·
κομμουνιστικές βομβιστικές επιθέσεις στην Αργεντινή·
Μάιος 1929 – οδοφράγματα στο Βερολίνο·
Αύγουστος 1929 – η παγκόσμια κομμουνιστική ημέρα «κατά του ιμπεριαλισμού»·
Αύγουστος 1929 – εξέγερση στην Κολομβία·
Σεπτέμβριος 1929 – εκρήξεις βομβών στη Γερμανία·
Οκτώβριος 1929 – Εισβολή στη Μαντζουρία από Μπολσεβίκους από τη Ρωσία·
Φεβρουάριος 1930 – κομμουνιστικές παρελάσεις στη Γερμανία·
Μάρτιος 1930 – η κομμουνιστική παγκόσμια ημέρα «των ανέργων»·
Μάιος 1930 – κομμουνιστική ένοπλη εξέγερση στην Κίνα·
Ιούνιος, Ιούλιος 1930 – καταπολέμηση του κομμουνιστικού κινήματος στη Φινλανδία·
Ιούλιος 1930 – κομμουνιστικός εμφύλιος πόλεμος στην Κίνα·
Ιανουάριος 1931 – καταπολέμηση κομμουνιστικών συμμοριών στην Κίνα·
Ιανουάριος – επίσημες αποκαλύψεις για τους κομμουνιστές στις Ηνωμένες Πολιτείες·
Μάιος – ξεσπά η επανάσταση στην Ισπανία·
Ιούνιος, Ιούλιος – αγώνας κατά των κομμουνιστικών συμμοριών στην Κίνα·
Αύγουστος 1931 – αγώνας κατά του κομμουνισμού στην Αργεντινή, κλείνει η κομμουνιστική εμπορική αντιπροσωπεία για τη Νότια Αμερική, συλλήψεις κ.λ.π. κ.λ.π. Είναι μια ατελείωτη, ατελείωτη σειρά.

Από την τελευταία ομιλία του Άγγλου Λόρδου σφραγιδοφύλακα, αν δεν κάνω λάθος, διάβασα την άποψη ότι η Σοβιετική Ένωση δεν ενδιαφέρεται καθόλου για τέτοιες και ιδιαίτερα επιθετικές μιλιταριστικές τάσεις. Κανείς δεν θα ήταν πιο χαρούμενος από εμάς αν αυτή η πεποίθηση αποδεικνυόταν αληθινή στο μέλλον. Το παρελθόν, σε κάθε περίπτωση, δείχνει το αντίθετο. Αν υποθέσω ότι αντιπαραβάλλω τη δική μου εντύπωση με αυτό το εύρημα, τότε είμαι τουλάχιστον σε θέση να επισημάνω ότι η επιτυχία του δικού μου αγώνα ζωής δεν οφείλεται από-

κλειστικά σε ένα ιδιαίτερα μεγάλο βαθμό ανικανότητας από μέρους μου. Πιστεύω ότι όντως καταλαβαίνω κάποια πράγματα εδώ. Ξεκίνησα τις δραστηριότητές μου στη Γερμανία την ίδια περίπου περίοδο που ο μπολσεβικισμός γιόρταζε τα αρχικά του επιτεύγματα, δηλαδή τον πρώτο εμφύλιο στη Γερμανία. Όταν, μετά από 15 χρόνια, ο μπολσεβικισμός στη χώρα μας είχε 6 εκατομμύρια οπαδούς, εγώ είχα φτάσει στα 13 εκατομμύρια. Στην αποφασιστική μάχη, έχασε. Ο εθνικοσοσιαλισμός έχει σώσει τη Γερμανία και μαζί της ίσως ολόκληρη την Ευρώπη από το χείλος της πιο φρικτής καταστροφής όλων των εποχών. Εάν οι δυτικοευρωπαίοι κριτικοί αυτής της ιδέας είχαν τις ίδιες πρακτικές εμπειρίες με εμένα, τότε νομίζω ότι κι εκεί θα είχαν πολύ διαφορετικές απόψεις. Αλλά αν ο αγώνας μου στη Γερμανία είχε αποτύχει και η εξέγερση των μπολσεβίκων είχε προσωρινά κατακλύσει το Ράιχ, τότε ξέρω ότι η κατανόηση της σημασίας του ιστορικού μας επιτεύγματος θα ήταν παγκοσμίως γνωστή. Γι’ αυτό, μπορώ ίσως μόνο να ενεργήσω σαν ένας προειδοποιητής που γελοιοποιείται από τον υπόλοιπο κόσμο. Όσον αφορά τη Γερμανία, οφείλω να τονίσω τα εξής σύμφωνα με τη συνείδησή μου και την ευθύνη μου:
Οι γερμανικές κομμουνιστικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν ποτέ χωρίς την πνευματική και υλική προετοιμασία από τον παγκόσμιο μπολσεβικισμό. Οι κορυφαίοι ηγέτες τους όχι μόνο εκπαιδεύτηκαν και χρηματοδοτήθηκαν από τη Ρωσία για τις επαναστατικές τους δραστηριότητες στη Γερμανία, αλλά επίσης τιμήθηκαν και τους απένειμαν μετάλλια, και μάλιστα διορίστηκαν διοικητές ρωσικών μονάδων. Αυτά είναι γεγονότα.

Η Γερμανία δεν έχει τίποτα να κερδίσει από έναν ευρωπαϊκό πόλεμο. Αυτό που θέλουμε είναι ελευθερία και ανεξαρτησία. Με αυτές τις προθέσεις κατά νου, ήμασταν επίσης έτοιμοι να συνάψουμε συμφωνίες μη επίθεσης με όλες τις γειτονικές μας χώρες. Εάν εξαιρούμε τη Λιθουανία από αυτό, δεν είναι επειδή επιθυμούμε πόλεμο εκεί, αλλά επειδή δεν μπορούμε να συνάψουμε πολιτικές συμφωνίες με ένα κράτος που αγνοεί τους πιο αρχέγονους νόμους της ανθρώπινης συνύπαρξης. Είναι αρκετά λυπηρό το γεγονός ότι, λόγω του κατακερματισμένου χαρακτήρα των ευρωπαϊκών λαών, σε ορισμένες περιπτώσεις η πρακτική χάραξη των συνόρων σύμφωνα με τα εθνικά όρια που αντιστοιχούν στις ίδιες τις εθνικότητες μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο δύσκολα ή ότι ορισμένες συνθήκες σκόπιμα αγνοούν το γεγονός ότι ορισμένοι άνθρωποι ανήκουν μαζί στο ίδιο έθνος. Σε αυτή την περίπτωση, σίγουρα δεν είναι απαραίτητο τα ανθρώπινα όντα που έχουν πληγεί από την ατυχία να έχουν διαχωριστεί από τους λαούς στους οποίους ανήκουν επιπλέον να τα βασανίζουν και να τα κακομεταχειρίζονται. Πριν από μερικές εβδομάδες διάβασα σε μια μεγάλη ξένη εφημερίδα την παρατή-

ρηση ότι η Γερμανία θα μπορούσε εύκολα να αποσυρθεί από την περιοχή του Μέμελ, ήταν ήδη αρκετά μεγάλη. Αυτός ο ευγενής φιλάνθρωπος συγγραφέας ξεχνά μόνο ένα πράγμα, ότι 140.000 άνθρωποι έχουν επιτέλους το δικό τους δικαίωμα ύπαρξης, ότι δεν έχει να κάνει με το αν η Γερμανία τους θέλει ή όχι, αλλά το αν οι ίδιοι θέλουν να είναι Γερμανοί ή όχι. Είναι Γερμανοί. Σε μια επίθεση που στη συνέχεια επιβλήθηκαν κυρώσεις και έλαβε χώρα εν μέσω ειρήνης, αποσχίστηκαν από το Ράιχ και σαν ποινή επειδή εξακολουθούσαν να είναι προσκολλημένοι στη γερμανική εθνικότητα, διώκονται, βασανίζονται και κακομεταχειρίζονται με τον πιο βάρβαρο τρόπο. Τι θα έλεγε κάποιος στην Αγγλία ή στη Γαλλία αν συνέβαινε μια τέτοια θλιβερή μοίρα σε μέλη αυτών των εθνών! Όταν το αίσθημα του να ότι ανήκεις σε έναν λαό ξεριζωθεί από ανθρώπους, ενάντια σε κάθε δικαίωμα και φυσικό αίσθημα, θεωρείται αξιόποινο έγκλημα, τότε αυτό σημαίνει, ότι οι άνθρωποι στερούνται ένα δικαίωμα που παρέχεται ακόμη και σε κάθε ζώο: το δικαίωμα της προσκόλλησης στην παλιά του φυλή και στην παλιά συγγενική του κοινότητα. Όμως πάνω από 140.000 Γερμανοί στη Λιθουανία στερούνται ακόμη από αυτά τα δικαιώματα. Συνεπώς, δεν βλέπουμε καμία πιθανότητα, εφόσον οι υπεύθυνοι εγγυητές του Καταστατικού του Μέμελ από την πλευρά τους δεν είναι σε θέση να οδηγήσουν τη Λιθουανία πίσω στον σεβασμό των πιο αρχέγονων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, να συνάψουμε από την πλευρά μας οποιουδήποτε είδους συνθήκη με αυτό το κράτος.

Ωστόσο, με αυτήν την εξαίρεση, η οποία μπορεί να διορθωθεί ανά πάσα στιγμή από τις μεγάλες δυνάμεις που είναι υπεύθυνες για αυτήν, εμείς είμαστε έτοιμοι, με κάθε γειτονικό ευρωπαϊκό κράτος να αυξήσουμε αυτό το αίσθημα ασφάλειας συνάπτοντας μια συνθήκη μη επίθεσης και αποκλεισμού βίας, από την οποία και εμείς, σαν συμβαλλόμενη δύναμη, μπορούμε να επωφεληθούμε. Εμείς, όμως, δεν έχουμε την δυνατότητα να συμπληρώσουμε τέτοιες συμβάσεις με υποχρεώσεις παροχής βοήθειας, που ιδεολογικά, πολιτικά και αντικειμενικά είναι μη βιώσιμες για εμάς. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν μπορεί να καλέσει τους πολίτες της Γερμανίας, δηλαδή τους οπαδούς του, να αγωνιστούν για τη διατήρηση ενός συστήματος, το οποίο στο δικό μας κράτος τουλάχιστον εκδηλώνεται σαν ο πιο σκληρός εχθρός μας. Υποχρεώσεις για ειρήνη – ναι! Μια πολεμική βοήθεια για τον μπολσεβικισμό δεν την επιθυμούμε, ούτε θα ήμασταν σε θέση να την προσφέρουμε.

Όσο για τα υπόλοιπα, στη σύναψη συμφώνων βοήθειας, όπως μας έχουν γίνει γνωστά, βλέπουμε μια εξέλιξη που δεν διαφέρει πλέον σε καμία περίπτωση από τον σχηματισμό των προηγούμενων στρατιωτικών συμμαχιών. Λυπούμαστε ιδιαίτερα για αυτό, διότι η στρατιωτική συμμα-

χία που συνήφθη μεταξύ της Γαλλίας και της Ρωσίας εισάγει αναμφίβολα το στοιχείο της νομικής ανασφάλειας στη μόνη σαφή και πραγματικά πολύτιμη αμοιβαία συνθήκη ασφάλειας στην Ευρώπη, δηλαδή στο Σύμφωνο του Λοκάρνο. Οι προσφυγές που υποβλήθηκαν πρόσφατα από διάφορες πλευρές σχετικά με τις νομικές υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτή τη νέα συμμαχία, πιθανώς βασισμένες σε παρόμοιους φόβους, αποδεικνύουν, τόσο μέσω των ερωτήσεων όσο και μέσω των απαντήσεων, το πόσο μεγάλος είναι ο αριθμός των υποθέσεων που αυτή καθιστά δυνατό, που σε κάθε περίπτωση μπορεί να προκαλέσουν διαφορές απόψεων. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ θα είναι ιδιαίτερα ευγνώμων που θα λάβει μια αυθεντική ερμηνεία των επιπτώσεων και των αποτελεσμάτων της ρωσο-γαλλικής στρατιωτικής συμμαχίας στις συμβατικές υποχρεώσεις των μεμονωμένων συμβατικών εταίρων του Συμφώνου του Λοκάρνο. Ούτε θέλει να αφήσει καμία αμφιβολία ως προς τη δική της άποψη ότι θεωρεί αυτές τις στρατιωτικές συμμαχίες ως ασυμβίβαστες με το πνεύμα και το γράμμα του Καταστατικού της Κοινωνίας των Εθνών.

Η υπογραφή συμφώνων μη παρέμβασης, μας φαίνεται ότι δεν είναι λιγότερο αδύνατη από την ανάληψη των υποχρεώσεων απεριόριστης βοήθειας, εφόσον αυτός ο όρος δεν καθορίζεται με ακριβέστερο ορισμό. Γιατί εμείς οι Γερμανοί θα είχαμε τους περισσότερους λόγους να είμαστε χαρούμενοι, αν βρισκόταν επιτέλους ένας τρόπος ή μια μέθοδος για να σταματήσει και να αποτραπεί η παρέμβαση ξένων δυνάμεων στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων χωρών. Από το τέλος του παγκοσμίου πολέμου, εξαιτίας αυτών η Γερμανία έχει πέσει θύμα συνεχών αναταραχών. Το Κομμουνιστικό Κόμμα μας ήταν το τμήμα ενός πολιτικού κινήματος που μισθωνόταν από το εξωτερικό και κατευθυνόταν από εκεί. Όλες οι εξεγέρσεις στη Γερμανία έπαιρναν την πνευματική καθοδήγηση και την υλική τους υποστήριξη απ’ έξω. Παρεμπιπτόντως, αυτό ακριβώς το γνώριζε ο υπόλοιπος κόσμος, αλλά ποτέ δεν είχε στεναχωρηθεί ιδιαίτερα!

Ένας στρατός μεταναστών δρα στο εξωτερικό εναντίον της Γερμανίας. Στην Πράγα, στο Παρίσι και σε άλλες πόλεις συνεχίζουν να τυπώνονται και να διακινούνται λαθραία στη Γερμανία επαναστατικές γερμανικές εφημερίδες. Οι δημόσιες εκκλήσεις για βία συναντούν μια πρόθυμη αποδοχή όχι μόνο σε αυτά τα φερέφωνα αλλά και σε άλλες μεγάλες εφημερίδες. Οι λεγόμενοι «πειρατικοί» ραδιοφωνικοί σταθμοί καλούν για δολοφονίες στη Γερμανία από εκεί. Επίσης άλλοι σταθμοί κάνουν προπαγάνδα στα γερμανικά για τρομοκρατικές οργανώσεις που είναι απαγορευμένες στη Γερμανία. Στο εξωτερικό σχηματίζονται δικαστήρια αρκετά ανοιχτά, τα οποία επιχειρούν να παρέμβουν από το εξωτερικό στη

γερμανική δικαιοσύνη και να τη δυσφημήσουν.
Όσο κι αν μας ενδιαφέρει να εξαλείψουμε τέτοιες προσπάθειες και μεθόδους, τόσο μεγάλος μας φαίνεται ο κίνδυνος διότι εάν τέτοιες προτεινόμενες συμφωνίες δεν οριστούν επακριβώς, τότε ένα καθεστώς το οποίο στο εσωτερικό ενός κράτους δεν έχει άλλη νομική βάση από αυτήν της βίας, θα προσπαθήσει να ερμηνεύσει αμέσως οποιαδήποτε εσωτερική εξέγερση σαν παρέμβαση που μπορεί να εντοπιστεί σε εξωτερικές επιρροές και θα απαιτήσει εξωτερική στρατιωτική βοήθεια με βάση τη συνθήκη για να την συγκαλύψει. Δύσκολα μπορεί να αρνηθεί κανείς ότι στην Ευρώπη τα πολιτικά σύνορα δεν είναι και δεν μπορούν να είναι ιδεολογικά σύνορα. Από την καθιέρωση του Χριστιανισμού, ορισμένες ιδέες εξαπλώθηκαν αδιάκοπα στην ευρωπαϊκή οικογένεια των λαών και των πεπρωμένων, χτίζοντας γέφυρες και συνδέοντας στοιχεία ξεπερνώντας όλα τα κρατικά και εθνικά σύνορα. Εάν, για παράδειγμα, ένα ξένο μέλος υπουργικού συμβουλίου εκφράζει τη λύπη του για το γεγονός ότι στη σημερινή Γερμανία ορισμένες ιδέες που ισχύουν στη Δυτική Ευρώπη δεν αναγνωρίζονται πλέον, θα πρέπει να είναι ακόμη πιο κατανοητό το αν, αντίθετα, οι γερμανικές ιδέες του Ράιχ δεν μπορούν να περάσουν από μια ή την άλλη γερμανική χώρα χωρίς να αφήσουν ίχνος.

Η Γερμανία δεν έχει ούτε την πρόθεση ούτε τη βούληση, να παρέμβει στις εσωτερικές υποθέσεις της Αυστρίας, να προσαρτήσει ή να εντάξη την Αυστρία. Ο γερμανικός λαός και η γερμανική κυβέρνηση, ωστόσο, βασισμένοι στο απλό αίσθημα αλληλεγγύης μιας κοινής εθνικής καταγωγής, έχουν την κατανοητή επιθυμία όχι μόνο στους ξένους λαούς, αλλά και στον γερμανικό λαό να έχουν παντού το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση. Προσωπικά πιστεύω ότι μακροπρόθεσμα κανένα καθεστώς που δεν βασίζεται στο λαό, δεν υποστηρίζεται από τον λαό και δεν το επιθυμεί ο λαός δεν μπορεί να αντέξει. Εάν δεν υπάρχουν τέτοιες δυσκολίες μεταξύ της Γερμανίας και σε μεγάλο ποσοστό της γερμανικής Ελβετίας αυτό συμβαίνει για τον απλούστατο λόγο ότι η ανεξαρτησία και η αυτονομία της Ελβετίας είναι γεγονός και επειδή κανείς δεν αμφιβάλλει ότι η κυβέρνησή της αντιπροσωπεύει την αληθινή και νόμιμη έκφραση της βούλησης του λαού.

Όμως εμείς οι Γερμανοί έχουμε κάθε λόγο να είμαστε ικανοποιημένοι ότι υπάρχει ένα κράτος στα σύνορά μας με μεγάλο γερμανικό πληθυσμό, μεγάλη εσωτερική σταθερότητα και μια πραγματική και ουσιαστική ανεξαρτησία. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ εκφράζει τη λύπη της για την ένταση που προκλήθηκε από τη σύγκρουση με την Αυστρία, ακόμη περισσότερο διότι έχει διαταράξει την παλιά καλή μας σχέση με την Ιταλία, ένα κράτος με το οποίο κατά τα άλλα δεν έχουμε αντικρουόμενα συμφέροντα.

Αν περάσω τώρα από αυτές τις γενικές σκέψεις σε μια πιο ακριβή επισήμανση των σημερινών προβλημάτων, καταλήγω στην ακόλουθη θέση της γερμανικής κυβέρνησης Ράιχ:

1. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ απορρίπτει το ψήφισμα της Γενεύης που ψηφίστηκε στις 17 Μαρτίου. Δεν ήταν η Γερμανία που παραβίασε μονομερώς τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, αλλά μάλλον οι υπαγορεύσεις των Βερσαλλιών παραβιάστηκαν μονομερώς στα γνωστά σημεία και, ως εκ τούτου, καταργήθηκαν από εκείνες τις δυνάμεις που δεν μπορούσαν να αποφασίσουν να ακολουθήσουν τον συμβατικά απαιτούμενο αφοπλισμό της Γερμανίας με τους δικούς τους. Η νέα διάκριση της Γερμανίας, που προστέθηκε δυνάμει του ψηφίσματος της Γενεύης, καθιστά αδύνατη την επανένταξη της γερμανικής κυβέρνησης του Ράιχ σε αυτόν τον θεσμό έως ότου δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για ένα πραγματικά ισότιμο νομικό καθεστώς για όλους τους συμμετέχοντες. Για το σκοπό αυτό, η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ θεωρεί απαραίτητο να γίνει μια σαφής διάκριση μεταξύ της Συνθήκης των Βερσαλλιών, η οποία βασίζεται σε μια διάκριση μεταξύ των εθνών σε νικητές και ηττημένους, και της Κοινωνίας των Εθνών, η οποία πρέπει να βασίζεται στην ίση αξία και ίσα δικαιώματα όλων των μελών της. Αυτή η ισότητα δικαιωμάτων πρέπει να είναι μια πρακτική ισότητα και να περιλαμβάνει όλες τις λειτουργίες και τα δικαιώματα ιδιοκτησίας που περιλαμβάνονται στη διεθνή ύπαρξη.

2. Σαν συνέπεια της μη εκπλήρωσης των υποχρεώσεων αφοπλισμού εκ μέρους των άλλων κρατών, η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ απέρριψε από την πλευρά της τα άρθρα εκείνα που, ως συνέπεια του μονόπλευρου πλέον φορτίου που βαρύνει τώρα τη Γερμανία κατά παράβαση της Συνθήκης, αντιπροσωπεύουν διακρίσεις εις βάρος του γερμανικού έθνους για απεριόριστο χρονικό διάστημα. Εντούτοις, δια του παρόντος δηλώνει επίσημα ότι τα μέτρα αυτά αφορούν αποκλειστικά τα σημεία που έχουν γνωστοποιηθεί και προκαλούν την ηθική και υλική διάκριση του γερμανικού λαού. Ως εκ τούτου, η γερμανική κυβέρνηση θα σεβαστεί απολύτως τα άλλα άρθρα που αφορούν τη συνύπαρξη των εθνών, συμπεριλαμβανομένων των εδαφικών διατάξεων και θα πραγματοποιεί μόνο τις αναθεωρήσεις που είναι αναπόφευκτες με την πάροδο του χρόνου μέσω μιας ειρηνικής συνεννόησης.

3. Η Γερμανική Κυβέρνηση του Ράιχ δεν σκοπεύει να υπογράψει καμία συνθήκη που θεωρεί αδύνατο να εκπληρώσει, αλλά θα συμμορφώνεται αυστηρά με κάθε συνθήκη που έχει υπογραφεί οικειοθελώς, ακόμη και αν αυτή είχε συνταχθεί πριν από την ανάληψη των καθηκόντων της και την ανάληψη της εξουσίας. Συγκεκριμένα, θα τηρήσει και θα εκπληρώ-

σει όλες τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το Σύμφωνο του Λοκάρνο, εφόσον τα άλλα συμβαλλόμενα μέρη είναι επίσης διατεθειμένα να τηρήσουν αυτό το σύμφωνο. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ θεωρεί ότι ο σεβασμός της αποστρατικοποιημένης ζώνης αποτελεί για ένα κυρίαρχο κράτος μια εξαιρετικά σημαντική συμβολή στην ηρεμία της Ευρώπης. Αλλά πιστεύει ότι πρέπει να το επισημάνει ότι η συνεχιζόμενη αύξηση των στρατευμάτων από την άλλη πλευρά δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ως συμπλήρωμα αυτών των προσπαθειών.

4. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι έτοιμη ανά πάσα στιγμή να συμμετάσχει σε ένα σύστημα συλλογικής συνεργασίας με στόχο τη διασφάλιση της ειρήνης στην Ευρώπη, αλλά πιστεύει ότι τότε θα ήταν απαραίτητο να αποδοθεί δικαιοσύνη στον νόμο της αέναης εξέλιξης κρατώντας τις τροποποιήσεις στη συνθήκη σαν επιφύλαξη. Θεωρεί ότι μια διάταξη που επιτρέπει μια τέτοια εξέλιξη της συνθήκης θα ήταν αποφασιστικής σημασίας για τη διασφάλιση της ειρήνης, ενώ η κατάπνιξη κάθε απαραίτητης αλλαγής θα ισοδυναμούσε με κατακράτηση των συστατικών για επακόλουθες εκρήξεις.

5. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι της γνώμης ότι η ανοικοδόμηση της ευρωπαϊκής συνεργασίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με τη μορφή μονομερώς επιβαλλόμενων όρων. Πιστεύει ότι είναι σωστό να ικανοποιούμαστε πάντα με ένα ελάχιστο, λαμβάνοντας υπόψη την ποικιλομορφία των εμπλεκόμενων συμφερόντων, αντί να αφήσουμε αυτή τη συνεργασία να αποτύχει λόγω ενός ανέφικτου ανώτατου ορίου απαιτήσεων. Είναι επίσης πεπεισμένη ότι αυτή η κατανόηση, με έναν μεγάλο στόχο κατά την άποψή της, μπορεί να επιτευχθεί μόνο βήμα προς βήμα.

6. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι βασικά πρόθυμη να συνάψει σύμφωνα μη επίθεσης με τα επιμέρους γειτονικά της κράτη και να συμπληρώσει αυτά τα σύμφωνα με όλες αυτές τις διατάξεις που αποσκοπούν στην απομόνωση αυτών που θα υποκινούν πόλεμο και στον περιορισμό του επίκεντρου του πολέμου. Συγκεκριμένα, είναι έτοιμη να αναλάβει όλες τις υποχρεώσεις που ενδέχεται να προκύψουν για την προμήθεια υλικών και όπλων σε καιρό ειρήνης ή πολέμου, και οι οποίες γίνονται αποδεκτές και σεβαστές από όλους τους εταίρους.

7. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι έτοιμη να εγκρίνει μια αεροπορική συμφωνία για τη συμπλήρωση του Συμφώνου του Λοκάρνο και να ξεκινήσει τη συζήτησή της.

8. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ έχει κοινοποιήσει τον βαθμό στον

οποίο θα οικοδομηθεί η νέα γερμανική Βέρμαχτ. Σε καμία περίπτωση δεν θα παρεκκλίνει από αυτό. Δεν θεωρεί ότι η εκπλήρωση του προγράμματός της στην ξηρά, στον αέρα ή στη θάλασσα αποτελεί οποιαδήποτε απειλή για άλλο έθνος. Είναι, ωστόσο, διατεθειμένη ανά πάσα στιγμή να περιορίσει τους εξοπλισμούς της στον ίδιο βαθμό που αναλαμβάνουν και τα άλλα κράτη. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ έχει ήδη ανακοινώσει ορισμένους δικούς της περιορισμούς σχετικά με τις προθέσεις της. Ήταν ο καλύτερος τρόπος για να δείξει την καλή της θέληση να αποφύγει έναν απεριόριστο αγώνα εξοπλισμών. Ο περιορισμός των γερμανικών αεροπορικών εξοπλισμών σε επίπεδο μιας ισοτιμίας με τα άλλα αντίστοιχα μεγάλα δυτικά έθνη καθιστά δυνατό ανά πάσα στιγμή τον καθορισμό ενός ανώτατου ορίου με το οποίο θα υποχρεούται στη συνέχεια να συμμορφωθεί και η Γερμανία.

Ο περιορισμός στο γερμανικό ναυτικό, που ανέρχεται στο 35 τοις εκατό του αγγλικού ναυτικού, εξακολουθεί να είναι 15 τοις εκατό κάτω από τη συνολική χωρητικότητα του γαλλικού στόλου. Λόγω του γεγονότος ότι έχει διατυπωθεί η άποψη σε διάφορα σχόλια στον Τύπο ότι αυτό το αίτημα είναι μόνο η αρχή και θα αυξηθεί ώστε να περιλαμβάνει την κατοχή αποικιών, η γερμανική Κυβέρνηση του Ράιχ διαβιβάζει την ακόλουθη δεσμευτική δήλωση: για τη Γερμανία, αυτό το αίτημα είναι οριστικό και μόνιμο.
Η Γερμανία δεν έχει ούτε την πρόθεση, ούτε την ανάγκη ούτε τα μέσα να ξεκινήσει οποιαδήποτε νέα ναυτική αντιπαλότητα. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ αναγνωρίζει από μόνη της την πρωταρχική σημασία της ύπαρξης και, επομένως, την αιτιολόγηση μιας κυρίαρχης προστασίας της Βρετανικής Παγκόσμιας Αυτοκρατορίας στη θάλασσα, όπως και εμείς από την άλλη πλευρά, είμαστε αποφασισμένοι να κάνουμε ό,τι είναι απαραίτητο για να προστατεύσουμε τη δική μας ηπειρωτική ύπαρξη και ελευθερία. Η γερμανική κυβέρνηση έχει την ειλικρινή πρόθεση να κάνει ό, τι είναι δυνατόν για να βρει και να διατηρήσει μια σχέση με τον βρετανικό λαό και το βρετανικό κράτος που θα αποκλείσει για πάντα την επανάληψη της μοναδικής μέχρι τώρα μάχης μεταξύ των δύο εθνών.

9. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι έτοιμη να συμμετάσχει ενεργά σε όλες τις προσπάθειες που μπορούν να οδηγήσουν σε πρακτικό περιορισμό των απεριόριστων εξοπλισμών. Θεωρεί την επιστροφή στις γραμμές σκέψης της πρώην Σύμβασης του Ερυθρού Σταυρού της Γενεύης ως τον μόνο δυνατό τρόπο για να επιτευχθεί αυτό επί του παρόντος. Αρχικά, πιστεύει μόνο στη δυνατότητα σταδιακής κατάργησης και απαγόρευσης των όπλων και των μεθόδων μάχης, που στην ουσία τους έρχονται σε αντίθεση με τη Σύμβαση του Ερυθρού Σταυρού της Γενεύης, που είναι ήδη σε ισχύ.

Στο πλαίσιο αυτό, πιστεύει ότι, όπως κάποτε απαγορευόταν η χρήση των σφαιρών ντουμ-ντουμ και επομένως, σε γενικές γραμμές, ουσιαστικά τερματίστηκε, μπορεί επίσης να απαγορευτεί και η χρήση ορισμένων άλλων όπλων, επομένως, πρακτικά να σταματήσει. Τα αντιλαμβάνεται όπως όλα αυτά τα όπλα μάχης που προκαλούν θάνατο και καταστροφή όχι κυρίως σε στρατιώτες στη μάχη, αλλά μάλλον σε γυναίκες και παιδιά που δεν συμμετέχουν άμεσα στη μάχη.
Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ θεωρεί ότι η ιδέα να καταργηθούν τα αεροσκάφη αλλά να επιτρέπεται ο βομβαρδισμός είναι εσφαλμένη και αναποτελεσματική. Ωστόσο, θεωρεί ότι είναι δυνατή η απαγόρευση της χρήσης ορισμένων όπλων διεθνώς ως αντίθετη προς το διεθνές δίκαιο και τα έθνη που εξακολουθούν να θέλουν να χρησιμοποιούν τέτοια όπλα, να εξοστρακίζονται από την ανθρωπότητα και τα δικαιώματα και τους νόμους της.

Και εδώ, πιστεύει ότι μια προσέγγιση βήμα προς βήμα είναι πολύ πιθανό να οδηγήσει στην επιτυχία. Άρα: απαγόρευση ρίψης αερίων, εμπρηστικών και ισχυρών εκρηκτικών βομβών έξω από μια πραγματική ζώνη μάχης. Αυτός ο περιορισμός θα μπορούσε πράγματι να επεκταθεί έως ότου οι βομβαρδισμοί καταστούν εντελώς παράνομοι παγκοσμίως. Εφόσον επιτρέπεται ο βομβαρδισμός καθαυτός, οποιοσδήποτε περιορισμός στον αριθμό των βομβαρδιστικών αεροσκαφών είναι αμφισβητούμενης αξίας λόγω της δυνατότητας γρήγορης αντικατάστασης.
Αλλά αν ο καθαυτός βομβαρδισμός χαρακτηριστεί ως βαρβαρότητα που παραβιάζει το διεθνές δίκαιο, η κατασκευή των βομβαρδιστικών θα γινόταν σύντομα περιττή και άσκοπη από μόνη της. Εάν κάποτε ήταν δυνατό μέσω της Σύμβασης της Γενεύης για τον Ερυθρό Σταυρό να αποτραπεί, σε μια σταδιακή διαδικασία, η δολοφονία ανυπεράσπιστων τραυματισμένων στρατιωτών και αιχμαλώτων, τότε θα πρέπει να είναι εξίσου δυνατό, με μια ανάλογη σύμβαση, να αποτραπεί ο βομβαρδισμός του ανυπεράσπιστου άμαχου πληθυσμού και τελικά να σταματήσει αυτό.
Η Γερμανία πιστεύει ότι μια τέτοια συνολική προσέγγιση σε αυτό το πρόβλημα θα σήμαινε μεγαλύτερη αίσθηση ικανοποίησης και ασφάλειας για τους λαούς από οποιοδήποτε αριθμό συμφώνων αμοιβαίας βοήθειας και στρατιωτικών συμβάσεων.

10. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι έτοιμη να συναινέσει σε κάθε περιορισμό που οδηγεί στην κατάργηση των βαρύτερων όπλων, που είναι ιδιαίτερα κατάλληλα σαν όπλα επίθεσης. Αυτά τα όπλα περιλαμβάνουν, πρώτον, το βαρύτερο πυροβολικό και δεύτερον, τα βαρύτερα άρματα μάχης. Εν όψει των τεράστιων οχυρώσεων των γαλλικών συνόρων, μια τέτοια διεθνής απόρριψη των βαρύτερων επιθετικών όπλων θα έδινε

αυτόματα στη Γαλλία σχεδόν εκατό τοις εκατό ασφάλεια.

11. Η Γερμανία δηλώνει ότι είναι έτοιμη να συναινέσει σε οποιονδήποτε περιορισμό στο διαμέτρημα του πυροβολικού, των θωρηκτών, των καταδρομικών και των τορπιλοβόλων. Ομοίως, η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι έτοιμη να δεχτεί οποιοδήποτε διεθνές όριο στο μέγεθος των πλοίων. Και τέλος, η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι πρόθυμη να συναινέσει στον περιορισμό της χωρητικότητας των υποβρυχίων ή στην πλήρη κατάργησή τους, εάν αυτό οριστεί από διεθνή συμφωνία.
Επιπλέον, επαναλαμβάνει τη διαβεβαίωσή της ότι θα προσυπογράψει οποιονδήποτε διεθνή περιορισμό ή απαγόρευση όπλων που θα τεθεί σε ισχύ ταυτόχρονα.

12. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι της γνώμης ότι όλες οι προσπάθειες για αποτελεσματική άμβλυνση ορισμένων εντάσεων μεταξύ μεμονωμένων κρατών με τη μορφή διεθνών ή πολυμερών συμφωνιών πρέπει να αποβούν άκαρπες, εφόσον δεν ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα για να αποτραπεί η δηλητηρίαση της κοινής γνώμης των λαών από ανεύθυνα στοιχεία, από τον γραπτό και προφορικό λόγο και στον κινηματογράφο και το θέατρο.

13. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ είναι διατεθειμένη ανά πάσα στιγμή να συναινέσει σε μια διεθνή συμφωνία που ουσιαστικά θα αποτρέπει και θα καθιστά αδύνατες όλες τις απόπειρες εξωτερικής παρέμβασης σε άλλα κράτη. Πρέπει, ωστόσο, να απαιτήσει μια τέτοια ρύθμιση να είναι αποτελεσματική **διεθνώς** και να ωφελήσει όλα τα κράτη. Δεδομένου ότι υπάρχει ο κίνδυνος ότι σε χώρες με κυβερνήσεις που δεν απολαμβάνουν τη γενική εμπιστοσύνη των λαών τους, οι εσωτερικές αναταραχές μπορούν πολύ εύκολα από πλευρές που έχουν συμφέροντα να αποδοθούν στην εξωτερική παρέμβαση, φαίνεται απαραίτητο να καταλήξουμε σε έναν ακριβή διεθνή ορισμό του όρου «παρέμβαση».

Βουλευτές! Άνδρες του Γερμανικού Ράιχσταγκ!
Προσπάθησα να σας δώσω μια εικόνα των απόψεων που μας παρακινούν σήμερα. Όσο μεγάλες κι αν είναι οι συγκεκριμένες ανησυχίες, πιστεύω ότι είναι ασυμβίβαστο με το αίσθημα ευθύνης μου ως Ηγέτης του έθνους και Καγκελάριος του Ράιχ να εκφράσω έστω και μία αμφιβολία ως προς τη δυνατότητα διατήρησης της ειρήνης. Οι λαοί την θέλουν. Οι κυβερνήσεις πρέπει να μπορούν να την διαφυλάξουν! Πιστεύω ότι η αποκατάσταση της γερμανικής στρατιωτικής ισχύος θα γίνει παράγοντας αυτής της ειρήνης. Όχι επειδή σκοπεύουμε να αυξήσουμε αυτή τη δύναμη σε κάποιο άσκοπο μέγεθος, αλλά επειδή το ίδιο το γεγονός της

ύπαρξής της αφαιρεί ένα επικίνδυνο κενό στην Ευρώπη. Η Γερμανία δεν έχει καμία πρόθεση να αυξήσει τους εξοπλισμούς της σε άπειρο βαθμό. Δεν έχουμε δέκα χιλιάδες βομβαρδιστικά και δεν θα τα κατασκευάσουμε. Αντιθέτως: Έχουμε επιβάλει στον εαυτό μας τον περιορισμό που εγγυάται, κατά τη γνώμη μας, την προστασία του έθνους χωρίς να παραβιάζεται η έννοια της δυνατότητας συλλογικής ασφάλειας και αντίστοιχων συμφωνιών. Θα ήμασταν πολύ ευχαριστημένοι, εάν μια τέτοια συμφωνία μας έδινε την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουμε την εργατικότητα του λαού μας για πιο χρήσιμες παραγωγές παρά για την κατασκευή οργάνων για την καταστροφή της ανθρώπινης ζωής και των αγαθών.

Πιστεύουμε ότι εάν οι λαοί του κόσμου μπορούσαν να συμφωνήσουν να καταστρέψουν συλλογικά όλες τις εμπρηστικές βόμβες τους, τα αέρια και τις ισχυρές εκρηκτικές βόμβες τους, θα ήταν μια οικονομικότερη πρόταση από το να διαλύει ο ένας τον άλλον με αυτές.

Όταν μιλάω έτσι, δεν μιλώ πλέον σαν εκπρόσωπος ενός ανυπεράσπιστου κράτους στο οποίο μια τέτοια πράξη δεν θα μπορούσε να αποφέρει υποχρεώσεις παρά μόνο πλεονεκτήματα. Δεν είναι πρόθεσή μου να συμμετάσχω στη συζήτηση που διεξάγεται τελευταία σε διάφορα μέρη για την αξία των άλλων ή του δικού μου στρατού, για την έλλειψη θάρρους των άλλων και για την εξαιρετική γενναιότητα των δικών μου στρατιωτών.

Όλοι γνωρίζουμε πόσα εκατομμύρια τολμηρούς και απολύτως ατρόμητους αντιπάλους έχουμε αντιμετωπίσει δυστυχώς στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Για εμάς τους Γερμανούς, ωστόσο, η ιστορία μπορεί σίγουρα να μαρτυρήσει ότι λιγότερο κατανοούμε την τέχνη μιας λογικής ζωής από την τέχνη του αξιοπρεπούς θανάτου. Γνωρίζω ότι ο Γερμανός, σαν στρατιώτης, θα εκπληρώσει το καθήκον του καλύτερα από ποτέ, αν ποτέ δεχθεί επίθεση το έθνος, στον απόηχο της μιάμισης δεκαετίας διδασκαλίας για τη μοίρα των κατακτημένων λαών. Αυτή η βέβαιη πεποίθηση είναι για όλους μας το βάρος μιας βαριάς ευθύνης, άρα και μιας υπέρτατης ευθύνης. Δεν μπορώ να ολοκληρώσω καλύτερα την ομιλία μου προς εσάς, τους συμπολεμιστές μου και έμπιστους άνδρες του έθνους, παρά επαναλαμβάνοντας την ομολογία της πίστης μας στην ειρήνη. Η φύση του νέου μας συντάγματος μας δίνει την ευκαιρία να βάλουμε τέλος στους υποκινητές του πολέμου στη Γερμανία. Μακάρι και οι άλλοι λαοί να καταφέρουν να εκφράσουν με τολμηρά λόγια την αληθινή λαχτάρα του ενδόμυχου θάρρους τους. Όποιος σηκώσει τη δάδα του πολέμου στην Ευρώπη δεν μπορεί να επιθυμεί τίποτα άλλο παρά το χάος. Ωστόσο, ζούμε με τη σταθερή πεποίθηση ότι η εποχή μας δεν θα είναι μάρτυρας της παρακμής της Δύσης, αλλά της ανάστασής της. Το ότι η Γερμανία μπορεί να προσφέρει μια αθάνατη συνεισφορά σε αυτό το

σπουδαίο έργο είναι η περήφανη ελπίδα μας και η ακλόνητη πεποίθησή μας.